

கங்கலெம்



-காரை எஃ.சந்திரம்பிள்ளை

சங்கிலியம்

கவிஞர்

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

ஈழநாடு வெளியீடு

யாழ்ப்பாணம்.

சங்கநாடு வெளியீடு

முதற் பதிப்பு ; சித்திரை 1970

ஆசிரியர் : கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

உரிமை : எஸ். பூங்குன்றன், காரைநகர்.

SANKILIYAM (a Tamil Epic)

First Edition : April 1970

Author : Poet Karai. S. Sundarampillai
(B. A. Lond.)

Copy Right : S. Poonkunran, Karainagar

Publishers : EELANADU Ltd. Jaffna.

காணிக்கை

தேனாறுஞ் செந்தமிழைச் சீராக வேயுணர்ந்து
நானேத வைத்த நலமுடையோன்—வானூர்ந்த
கந்தமுரு கேசன் கழலடிக்கீழ் இந்நூலை
மைந்தன்யான் வைத்தேன் மகிழ்ந்து.

பதிப்புரை

ஈழநாடு தினப்பத்திரிகை, இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுடைய நம்பிக்கையையும், ஆராத அன்பையும் பெற்றது இப்பத்திரிகை. இன்றைய தமிழ் பேசும் மக்களின் தனிக்குரலாக ஒலிக்கும் 'ஈழநாடு' நமது பண்பாட்டையும், கலாச்சாரப் பெருமைகளையும் காப்பாற்றுகின்ற பீடமாக விளங்க வேண்டுமென்ற அடிப்படைக் கருத்துடையது. இதனால் நம்நாட்டில் அவ்வப்போது கலைகளையும், கலைஞர்களையும் உணர்வூட்டி அவர்தம் ஆக்கத்துக்கு உரமூட்டி வந்திருக்கின்றது.

தினசரிப் பத்திரிகையான ஈழநாடு வெறும் செய்தி ஏடாக மட்டும் சேவை செய்வதல்ல. இலக்கியப் படைப்புகளைத் தாங்கி வரும் சங்கப் பலகையாகவும் அது விளங்குகின்றது. இதற்கு உதாரணமாக அண்மையில் ஈழநாடு இலக்கியப் படைப்பாளிகளை ஊக்குவித்து, ஆக்கம் தருவதற்காக இலக்கியப் போட்டிகளை வைத்துத் தெரிவு செய்யப்பட்ட படைப்புகளுக்குரிய பரிசை வழங்கித் தனது அடிப்படைக் கருத்துக்கமைய செயலாற்றியதை வாசகர்கள் அறிவர்.

கடந்த ஆண்டு ஈழநாட்டின் 10 வது ஆண்டு நிறையையொட்டி யாம் நடத்திய இலக்கியப் போட்டிகளின் அங்கமாக விளங்கிய காவியப் போட்டியில் முதலாவது இடத்தைப் பெற்றது "சங்கிலியம்" என்ற காவியமாகும். வாசகப் பெருமக்களின் வரவேற்புக்குரித்தானது இச் சிறப்பு மிகு காவியம். அவ்வப்போது வாசகர்களிடமிருந்து வந்த கருத்துரைகள் மேற்படி காவியம் வாசகர்களிடையே ஏற்பட்ட வரவேற்பை நிலை நிறுத்துவனவாக அமைந்தன. எனவே அதை நூலுருவில் தர முனைந்துள்ளோம்.

இக் காவியத்தின் ஆசிரியர் கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை, கடந்த ஆண்டு தேனாறு என்ற

அவர் எழுதிய கவிதை நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின் பரிசைப் பெற்றவர். பல கவிதைப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றவர். இரசிகர்களுக்குச் சுவையூட்டக் கூடிய கருத்துகளை உள்ளடக்கிய பாடல்களை அரங்கு தோறும் வழங்கிப் பேரும் புகழும் பெற்றவர். ஆங்கிலக் கலைப்பட்டதாரியான சுந்தரம்பிள்ளை ஆரிய மொழியிலும் தமிழிலும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர். இங்கு பிரசுரமாகுந் சங்கிலியம் என்ற காவியத்தைப் படைப்பதற்காக இவர் பல நாட்கள் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்துள்ளார். இக் காவியத்துடன் தொடர்புள்ள இடங்களைக் கெல்லாம் சென்று சரித்திரத் தொடர்பான சான்றுகளைச் சேகரித்துள்ளார். இவரது காவியமே மேற்படி ஆராய்ச்சிக்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

ஈழத்தில் முன்னணியில் நிற்கும் இக் கவிஞரின் காவியத்தை நூலருவமாக்குவதில் ஈழநாடு பெருமையடைகிறது. வெறுமனே செய்தியோடு நிற்காது 'ஈழநாடு' நம் நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்கும் படைப்புகளுக்கும் ஆக்கந் தருவதற்கு முன்னிற்கின்ற தென்பதற்கும் சங்கிலியம் என்ற இந்நூல் சான்றாகும்.

இக் காவியத்தை வாசகப் பெருமக்கள் முன் வைக்கிறோம். உங்கள் ஆதரவு மேன் மேலும் ஈழத்து நூல்களுக்கு உதவும் என்று நம்புகிறோம்.

ஆசிரியர்

ஈழநாடு
யாழ்ப்பாணம்
22 - 4 - 70

ஈழத்துப் பிரபல கவிஞர்

இ. நாகராசன்

வழங்கிய

வாழ்த்துப்பா

பண்டைத் தமிழன் பண்பாட்டை
பாலப் பாகைத் தேனுடன் கற்
கண்டைக் கலந்து கவிதையிலே
கலக்கித் தந்த காவியத்தை
உண்டேன் உணர்ச்சி யுறுதியென்றன்
உளத்தில் ஊற உட்கடுத்தை
விண்டேன், வேந்தன் சங்கிலியன்
வெற்றி வெறியிற் களிப்புற்றேன்.

நன்றும் சொற்கள் நனிசுவைசேர்
நறையோ டிலங்கப் புதுமைகளே
ஒன்ற வுயர்ந்த கவிப்பண்பில்
ஊறி உண்மை நெறித்திசையில்
சென்றேன் சென்ற காலத்துத்
தெருவில் திரிந்தேன் சீர்கண்டேன்
இன்றைத் தமிழன் நிலை கண்டேன்
இதயம் கவல என்மறந்தேன்.

ஏடெல் லாமே இனிக்கின்ற
எழிற்பா மிக்க நாடிதனை
எீடெல் லாமே வள்ளுவனின்
மேன்மை மேவி விரிவுசெய
ஈடே யில்லா வீரமுடன்
இலங்குந் தமிழர் மன்னவனின்
தேடற் கரிய வீரத்தை
தீம்பா லாக்கித் தந்துள்ளாள்.

ஏரிற் செல்வம் இலங்குவதை
 இசையில் இனிமை பொங்குவதை
 மோரில் மத்து உறங்குவதை
 முயற்சி தனிலே வாழ்வோங்கி
 வேரிற் கிளைத்த வரலாற்றை
 விளங்கும் கவியால் யாழ்ப்பாண
 ஊரின் ஒண்மை காண்கின்றேன்
 உயர்ந்த கவிஞன் உளங்கண்டேன்.

பொன்னை ஒத்த பலாக்கனிகள்
 போவோர் தம்மை யிழுக்குமன்று
 கன்னற் கவிதை தந்துள்ளார்
 கவிஞர். காரை சுந்தரனார்
 பன்னூற் பயிற்சி சரித்திரத்தின்
 பாங்கு யாவும் பாவாகி
 இந்நூல் தனிலே இலங்குவதை
 இதயம் உணர மகிழ்கின்றேன்.

சுந்தரம் பிள்ளை அரங்குதனிற்
 சொல்லுங் கவியிற் சுழன்றுவரும்
 சந்தம் கடுத்து சபை கவரும்
 தக்கோர் தலைகள் அசைந்தாடும்
 இந்த நூலில் இனிமையுறும்
 எதிலும் பண்பும் அவர்பெருமை
 எந்த நாளும் வாழ வைக்கும்
 இறைவன் ஆசி நிறைவுறவே.

2. முதலாவது ஒழுங்கை
 பலாவி வீதி
 யாழ்ப்பாணம்

இ. நாகராசன்

அணிந்துரை

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் M.A., Ph D.

துணைப்பேராசிரியர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

சிறந்த ஓர் இலக்கிய கர்த்தா தன் காலத்தின் தேவைகளையும் பிரச்சினைகளையும் அறிந்து கொண்டு, அக்காலத்துக்குப் பயன்படுவதும் எதிர்கால வாழ்வை உறுதிப் படுத்துவதுமாகிய இலக்கியங்களை ஆக்குவான். பழைய நிகழ்ச்சிகளுக்கோ வரலாறுகளுக்கோ கலை வடிவம் தரும்போதும், தன் காலத்துக்கு ஏற்ற வகையிலும் பயனுறும் வகையிலுமே அதனைச் செய்வான்.

“சுதந்திரம் தவறிக் கெட்டுப் பாழ்பட்டு நின்ற தாமோர் பாரததேசந்தன்னை” விடுதலைப் பாதை நோக்கி வேகமாய் நடக்க வைக்க முயன்ற பாரதியார், மகா பாரதக் கதையான பாஞ்சாலி துயிலுரிந்த வரலாற்றை எழுதிய வகை இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. நாட்டுப் பற்றையும், விடுதலை வேட்கையையும், மான உணர்வையும் வேண்டி நின்ற தன் கால மக்களுக்கு அப்பண்புகளை ஊட்டும் வகையிற் பாரதி ‘பாஞ்சாலி சபதத்தை’ ப்படைத்தான்.

ஈழம் 1947ம் ஆண்டில் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத் திலிருந்து விடுதலை பெற்ற போதும், ஏறக்குறைய பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் தேசிய, இன, மொழி உணர்வுகள் எமது மக்களின் உள்ளங்களில் கொழுந்து விடத் தொடங்கின. தமிழ் பேசும் மக்களும் தம் மொழி, பண்பாடு, நாடு, சமயம் ஆகியவற்றின் பெருமைகளையும் நிலைமைகளையும் உணரத் தலைப்பட்டார்கள். இந்நிலையில் அம்மக்களுக்குத் தமிழ்ப் பற்று,

நாட்டுப்பற்று, வீர உணர்வு ஒற்றுமை உணர்வு போன்றவற்றை ஊட்டுவது அவசியமென்பதனைக் கற்றோரும் கலைஞரும் கண்டனர்.

இந்நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏற்ற தொரு வகையாக யாழ்ப்பாணத்தரசன் சங்கிலியின் வீரவரலாற்றைக் கூறும் 'சங்கிலி' நாடகத்தைக் காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் 1952ம் ஆண்டில் எழுதினர் இது இலங்கைப் பல்கலைக் கழக மாணவரால் அவ்வாண்டு கொழும்பில் அரங்கேற்றப் பட்டது. அதனைப் பார்த்த விமர்சகர் பேராசிரியரின் புரட்சி மனப்பான்மையையும் துணிச்சலையும் பாராட்டினர். அந்நாடகம், 1956ம் ஆண்டில் நூல் வடிவம் பெற்றது. அதனாசிரியர் பரப்பக் கருதிய உணர்ச்சிகளை நாடகம் செவ்வனே பரப்பியது.

அதே உணர்ச்சிகளைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குச் செஞ்சொற் கவிதை மூலம் ஏற்படுத்துகிறார் கவிஞர் காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள். அந்த வகையில் ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்கள் சால்பின் கண்ணாடியாக விளங்கும் சங்கிலியரசனின் வரலாற்றைக் கூறும் அன்றோது 'சங்கிலியம்' என்ற காவியம் கருத்துடையது; பயனுடையது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகத்தையே ஓரளவு தழுவி எழுதப்பட்ட இக்காவியத்தில் ஒரு கில முக்கிய மாற்றங்களைக் காணலாம் இதில் வரும் நாட்டு வளமும் நகர் வளமும் ஆசிரியரின் சொந்தக் கற்பனைகள். அக்காலத்தில் நல்லூரும் ஈழமும் நல்ல வளத்துடன் இருந்தன என இவை காட்டுகின்றன. பரநிருபசிகளே மூத்த இரு சகோதரர்களையும் கொலை செய்வித்தான் என்ற கருத்து இவருடையது. பரநிருபனை விலக்கிச் சங்கிலிக்கு முடி சூட்டுவதற்குக் காரணம் கொலைப் பழியைப் பரநிருபசிகளின் மீது போடுவது தான் என இவ்வாசிரியர் கொள்ளுகின்றார். தேசிய ஒருமைப்பாடு சங்கிலி காலத்தில் இருந்தது என்பதனைக் காட்டுவதற்குச் சங்கிலி மன்னனுக்குச் சிங்கள மன்னன் மாயாதுன்னையின் ஆதரவு இருந்ததெனக் குறிப்பிடுகின்றார். பண்ணைத் துறையிற் படை இறங்கியமையும், பூதகரி கடந்து மன்னருக்குப் படை எடுத்துச் சென்றமையும் பேராசிரியர் நாட

சுத்திற் கூறப்படாதவை. கதை முடிவும் ஆசிரியரின் சொந்தக் கற்பனையாகும்.

இக்காவியத்திற் சிறந்த கருத்துக்கள் பல இடம் பெறுகின்றன. இன்று தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஒற்றுமையும் மொழிப் பற்றும், அதே நோத்திலே தேசப் பற்றும், வளர வேண்டுமென்ற கருத்து, மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. அதனைச் சங்கிலியம் செவ்வனே சிறை வேற்ற வல்லது:

“ஒன்றாய் வருகின்றார் தமிழ்
உணர்ச்சிப் பெருக்கோடே” (பக். 69)

“மன்னன் புயலானான் தமிழ்
மறவர் கனலானார்
பென்னம் பெரும் கடலானது
பெருகும் நிலைபோல
மின்னும் படை கையேந்திய
வீரர் திரள் கின்றார்
என்னையவர் வீரம் பகை
எங்கே யெனச் செல்வார்” (பக். 81)

போன்ற அடிகள் எவ்விதக் தமிழருக்கும் வீர உணர்வினையும் ஒற்றுமையுணர்வினையும் ஏற்படுத்த வல்லன.

போர்த்துக்கேயருக்கெதிராகப் போரிடச் சங்கிலியிடம் உதவிகேட்ட சிங்கள அரசன் மாயா துன்னை, மேல் வருமாறு செய்தி அனுப்புவதாசக் கவிஞர் வரைந்துள்ளார்:

“சிங்களவர் செந்தமிழர் என்றபோதும்
தேசத்தால் நாமொன்று பண்பா லொன்று
எங்கிருந்தோ வந்தவரை ஓட்ட வெங்கள்
இருபேரின் கூட்டுறவும் சிறந்த தன்றோ”

புத்தபிரா னின்புனித சீல மிங்கே
புறக்கணிக்கப் படுகிறது; சைவ மார்க்கம்
இத்தரையில் மாய்கிறது இஸ்லாம் நண்பர்
இங்குவர அச்சமுறு கின்றார்” (பக். 62)

இது தேசப் பற்றினைத் தெற்றென ஏற்படுத்துகின்றது.

“எந்தையர் வாழ்ந்த நிலத்திலேபிற, எத்தர்கள்
வந்திருந்தே” என்ற கவிதை(பக். 1) மகாகவி பாரதி
யின் “எந்தையும் தாயும் மகிழ்த்து குலாவி இருந்ததும்
இந்நாடே” என்ற கவிதையை நினைவூட்டுகின்றது.

உள்ளுக்குள் இருந்து ஒற்றுமையைக் கெடுக்கும்
பகைவர்களும் பொருமைக் காரர்களுமே தமிழினத்தின்
வீழ்ச்சிக்கு இன்றும் காலாக இருக்கின்றனர். இத்தகைய
யோர் விளைவிக்கும் தொல்லைகளையும், பிற இனத்தவர்
இத்தகைய துரோகினைத் தமிழினத்தின் அழிவுக்குப்
பயன் படுத்துவதும் வகையினையும் ஆசிரியர் அழகாகக்
காட்டியுள்ளார்.

“மன்றத்தி லேயுள்ள மந்திரி- பெரும்
மாசு படிந்தவோர் சிந்தையான் - பிறர்
நன்மை யடைதல் பொறுத்திடான் - குள்ள
நரிகளையும் வெல்லும் சூழ்ச்சியான் - என்றும்
தன்னல மேயுரு வானவன்”

(பக். 33)

ஆகிய அப்பா முதலி,

‘மற்றவரின் நோய்தீர்க்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த
மருத்துவனாய் இருந்தாலும் உளத்தில் வஞ்சம்
உற்றவனாய்’

(பக். 16)

வாழ்ந்த பரநிருபசிங்கன்.

“குற்றமே யன்றி வேறு
குணமறி யாத மூடன்”

(பக். 45)

காக்கை வன்னியன் ஆகியோர் போன்றவர்கள் இன்றும்
தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருக்கின்றனர்.

நாட்டு நலன் கருதிச் சங்கிலியோடு ஒருமை
யுற்று நின்ற சிங்கள மன்னன் மாயாதுன்னையை இவர்
களுடன் ஒப்புநோக்கும் போது, தமிழ்ப் பற்று தேசி
யப்பற்றுக்கு முரணானதன்று என்பதும், சுயநலவாதிகள்

தமது மொழி, நாடு முதலிபனபற்றிப் பேசுவது வெறும் கேலிக் கூத்து என்பதும் புலனாகும்.

கதைத் தலைவனான சங்கிலியின் குணதிசயங்கள் இவ்வீர வரலாற்றில் ஒருமைப் பாட்டுடன் சிறப்பாகக் காட்டப்படுகின்றன.

இளமையிலேயே அரசர்க்குரிய கலைகளையும் அரசநீதிகளையும் திறமையுடன் கற்கிறான், சங்கிலி. தமையன் சிங்கபாகுவின் மீது பாய்ந்த வேழத்தை வீழ்த்தி அவன் உயிர்காத்த செயல் சங்கிலியின் இளமைக்கால வீரத்தைக் காட்டுவதாகும் போர்த்துக் கேயரது படைகளையும் உள்நாட்டுக் கலகங்களையும் ஒடுக்கிய செயல்கள் அவனுடைய ஆட்சித் திறனுக்கும் வீரத்துக்கும் சான்றுயமைவன.

“தூதுவர் சொன்னதைக் கேட்டதும் - மன்னன்
துள்ளிக் குதித்து மெழுந்தனன் - ஆட
பேதைகள் என்றெமை எண்ணியா - நாடு
பிடித்தனர் அந்தப் பறங்கியர் - வந்த
பாதையைக் காட்டி உதைத்துமே - அந்தப்
பரதேசிக் கூட்டத்தை ஒட்டி - தமிழ்ச்
சாதியின் வீரம்மறைந்ததா - இல்லை
தன்மான மற்றுத் தொலைந்ததா”

(பக். 53)

என்ற பாடல் சங்கிலியின் தமிழ்ப் பற்றையும் நாட்டுப் பற்றையும் வீராவேசத்தையும் நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இது “தமிழரைப் பேடிகள் என்று நினைத்தானோ பறங்கி யாழ்ப்பாணத்தானின் கையுரம் மல்லி விற்கும் மடையருக்கு விளக்கவில்லை. இந்த மேனாட்டு மிலேச்சப் பயல்களைக் கலக்கியடித்துத் துரத்தாவிடில் நான் தமிழனல்ல. தமிழன் கைவரிசையின் உரிசியைப் பறங்கியர் ஒரு சிறிது உணரட்டும்” என வரும் (பேராசிரியரின்) சங்கிலி நாடகப் பகுதியோடு ஒப்பிடத்தக்கது.

சிங்கபாகுவும் பண்டாரமும் இறந்த பின்னர், ஆட்சிப் பொறுப்பை பரநிருப சிங்கனுக்களிக்காது, நன்கு கற்ற திடங்கொண்ட இளங்காளைமாம் சங்கிலி

வீரனுக்கு மன்னவர் அளிக்க முன்வந்த வேளையில்,
ஆட்சிபுரிந்திடும் ஆசை மநஞ்சில் அணுவுமில்லாத
சங்கிலி,

“மனச்சாட்சிக் கெதிராகச் செய்வதை - எந்தன்
தந்தையே ஆபீனும் ஏற்கிலேன்”

(பக். 28)

என்றும்,

“பாவம் செய்யத் துணிந்திட லாகுமா - இந்தத்
தேசம் சரியென ஏற்குமா”

(பக். 29)

என்றும் எதிர்த்துப் பேசுவது வீரத்தின் மத்தியில் ஒளி
விட்ட அவனது சுயநலமற்ற தன்மையைத்தெளிவாக்கு
கின்றது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையைப் போல
இவ்வாசிரியரும் பிறபாத்திரங்கள் வாயிலாகவும் சங்கிலி
புகழைப் புலப்படுத்துகின்றார். “ஏதும் அழியாத காரி
யத்தைச் செய்து” வைக்கத் தக்கவன் சங்கிலியே என
மொழிகிறார் சுபதிருஷ்டமுனி. நன்மந்திரியும் அக்
கூற்றினை ஏற்று முடிக்குத் தக்கவன் சங்கிலியே என
ஏற்கிறான். சபையோரும் “இந்த ஞாலம் புரக்கும்
பொறுப்பினை- வரும் மாலிலம் உய்யப் பிறந்துள்ள”
சங்கிலியே ஏற்று ஆளவேண்டுமென முழங்குவது
கேட்கின்றது.

..தன்னாவியைக் கொடுத்தும் நாட்டைக் காக்கச்
சங்கிலியன் என்றொருவன் இருக்கின்றானே”

(பக். 63)

என்று நாடு பிடிக்க வந்த பிறநாட்டவராகிய போர்த்து
துக்கேயர் வருந்துவதும் சங்கிலியின் பெருமையைப்
பறைசாற்றும்.

இத்துணைச் சிறப்பாகச் சங்கிலியின் வரலாறு
கூறும் காவியத்திற் கதை ஒட்டத்தை வேகமாகக்
கொண்டு செல்வதற்காக ஏற்ற இடங்களிலெல்லாம்

சந்தங்களை மாற்றியுள்ளார். அவையடக்கப் பாடலில் இவர் கையாண்டுள்ள உவமானம் புதிதானது. நாட்டு வளத்தில் “கையாட வெற்பினைக் கையா லெடுத்த கரி பொருதி ராவணன் முன்னாண்ட நாடு” எனத் தொடங்கும் பாடலில் (பக்.6) வரும் ஒவ்வொரு வரிக்கும் ஒவ்வொரு கதையுண்டு.

“செந்நெல் முற்றிச் சரிந்து கிடந்திடும்
சேற்றில் மேதி விழுந்து படுத்திடும்
கன்னல் முற்றியேரர் காடாய்ப் பரந்திடும்
கழுகு முற்றி நிலத்தை நிறைத்திடும்
தென்னை முற்றி வளத்தைப் பெருக்கிடும்
தேமா முற்றிப் பறவை யழைத்திடும்
பொன்னை யொத்த பலாக்கனி முற்றியே
போகும் மக்களைப் போகா திழுத்திடும்”

(பக். 8)

என வரும் நாட்டுச் சிறப்புப் பாட்டுப் போன்ற பாடல்கள் கம்பன் முதலிய காவியப் புலவர்களை நினைவுபடுத்து கின்றன.

“செந்தமிழ் மக்களோடு
சிங்களர் வாழும் நாடு
இந்துமா கடலின் முத்தாய்
இலங்கிடும் ஈழ நாடு”

(பக். 3)

முதலிய பாடல்கள் பொது மக்கள் சார்பான இலக்கியங்களை நினைவுபடுத்துகின்றன.

“என்றுஞ் சுதந்திர மாகவே - எங்கள்
ஈழத்திடு மணி நாட்டிலே - தினம்
நின்று நிலவிய மண்ணினைச் - சில
நீசர் பறித்திடப் பார்க்கிறார் - பெருங்
குன்றை நிகர்த்தவித் தோளினை - உயிர்
கொல்லும் அரியினை யொத்தவன் - பகை
கொன்று குவித்திட வல்லவன் - அவன்
கொற்றவன் ஆகுதல் நல்லதே”

(பக். 27)

என்ற பாடல், பாரதியின்,

“பிள்ளைப் படுவந் தொடங்கியே - இந்தப்
பிச்சனவர்க்குப் பெரும்புகை - செய்து
கொள்ளப் படாத பெரும்பழி - யன்றிக்
கொண்ட தோர் நன்மை சிறிதுண்டோ - நெஞ்சில்
எள்ளத் தகுந்த பகைமையோ - அவர்
யார்க்கு மிளைத்த வகையுண்டோ - வெறும்
நொள்ளைக் கதைகள் கதைக்கிரும் - பழ
நூலின் பொருளைச் சிதைக்கிரும்”

என்ற பாஞ்சாலி சபதப் பாடலை நினைவுறுத்துகின்றது.

“சென்றோர்சில பேரே எனிற்
தீரம்மிக வுள்ளோர்
கொன்றார் பல பேரைச்சில
கொடியோர் ஒளித்திட்டார்
இன்றோ இது போதும் இவர்
எடுப்பார் பெரு மோட்டம்
நன்றாய்உணர் வார்களையாழ்
நாட்டின்பெரு வீரம்”

(பக். 69)

என்ற பாடல் பாரதிதாசனின்,

வலியோர்சிலர் எளியோர்தமை
வதையே புரிசுவகா?
மகராசர்கள் உலகாளுதல்
நிலையாம்எனும் நினைவா

என்ற பாடலை ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில்
அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம், பொது மக்கள்
விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியம் ஒன்று
தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்
குப் புதிய உயிர் தருவோனென்றான்” என்று பாஞ்சாலி
சபத முன்னுரையில் எழுதிய பாரதி இன்று வாழ்ந்து,
இக்காவியத்தைக் கண்ணுற்றிருந்தாற் பெரிதும் மகிழ்ந்
திருப்பார். தம்மைப்போலப் பேச்சுத் தமிழையும்
இவ்வாசிரியர் கையாண்டிருப்பது அவருக்குப் பெரிதும்
பிடித்திருக்கும்:-

“வாசமென்மலர்க் கூந்த லாந்தமிழ்
வார்க்கும் செவ்விதழ் மங்கையாள்
தேச லாவிடும் மேனி யாள்இரு
செம்பை மூடிய கச்சினுள்
பாச மோடவன் கையிலே இசை
பாடினள்நட மாடினள்
ஆசை மேலிட வந்த சங்கிலி
அன்பு மாரியில் முழுகினள்”

(பக். 49)

போன்ற இராக பாவங்களோடு கூடிய இனிய செய்யுட்
களை அவர் பராட்டியிருப்பர்.

க ம ப ர், பாரதியார். பாரதிதாசன் போன்ற
தமிழ்ப்புலவரின் பரம்பரையிலே வந்த கவிஞர் காரை.
செ. சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள். காலத்திற் கேற்ற வகை
யில் அரியதொரு காவியம் படைத்துள்ளார். இலங்கைச்
சாகித்தியமண்டலப் பரிசிலைப்பெற்று, 1968ம் ஆண்டிலே
தலைசிறந்த கவிதையைப் படைத்தவர் என்ற முத்திரை
இடப் பெற்ற இக்கவிஞர், இப்பொழுது பாடியுள்ள இக்
காவியத்தின் மூலம் ஈழத்துக் கவிஞர் வரிசையிற் சிறப்
பிடம் பெறுகின்றார்.

எ ன் னு ரை

எனது நீண்ட நாள் ஆசையொன்று இன்று நிறைவேறுகிறதென்ற உள்ளப் பூரிப்புடன் “சங்கிலியம்” என்னும் இந்தக் காவியத்தை வாசகர்களாகிய உங்கள் கைகளில் மிகவும் பணிவாகச் சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் ஒருமுறை அநுராதபுரம், பொலன்னறுவை, சிகிரியா ஆகிய இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். பண்டைய ஈழத் தரசர்களின் கோட்டை, கொத்தளங்கள், பௌத்த விகாரைகள் ஆதியன அழிவுற்ற நிலையில் இருப்பதையும், அவைகள் கண் போலப் பேணிக் காக்கப்படுவதையும், சுட்டிக்காட்டிய எனது வரலாற்றாசிரியர், யாழ்ப்பாணத்தமிழ் இராச்சியத்தைப் பிரதிபலிக்கத் தக்க புராதன சின்னங்கள் எவையும் பேணிக்காக்கப்படவில்லையே எனக்குறைப் பட்டுக் கொண்டார். அந்தநாட் தொடக்கம் எனது சிந்தனை நல்லூரையும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தையும் பற்றியே சுற்றிச் சுழன்றபடி இருந்தது. அதனால் யாழ்ப்பாண வரலாற்றைத் தேடிப் படிக்கலானேன். அதன் பயனாக யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சிபுரிந்த, மாபெரும் வீரனாகிய முதலாவது சங்கிலியன், போர்வலியாலும், ஆட்சிக் திறத்தாலும், இராச தந்திரத்தாலும், தேச பக்தியினாலும் என்னைக் கவர்ந்து கொண்டான். ஈழநாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த மாபெரும் வீரர்களுட் சிறப்பிடம் பெற வேண்டியவன் செகராசசேகரன் எனப்படும் இந்தச் சங்கிலி மன்னன் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இவனது உள்ளத்தில் நாட்டுப் பற்றுச் சுடர் விட்டெரிந்தது. “ஆயிரமுண்டிங்கு சாதி எனில் அந்நியர் வந்து புகல் என்ன நீதி” என்று வீறு கொண்டெழுந்த பாவலன் பாரதி போல “சிங்களவர் செந்தமிழர் என்ற போதும் தேசத்தால் நாமொன்று பண்பாலொன்று, எங்கிருந்தோ வந்த இந்தப் பறங்கியர்க்கு ஞெக்கென்ன வேலை”யெனச் சினந்தெழுந்த பண்பாளன் இந்தக் காவலன்.

இத்தகைய செம்மலுக்கு ஒரு ஞாபகச் சின்ன மமைத்து மரியாதை செலுத்த ஈழத்தமிழ் மக்கள் தவறி விட்டார்களே. இன்றும் கூட சங்கிலித்தோப்பு “கராச்சு” களுக்கும், கள்ளுக்கொட்டில்களுக்கும் உறை விடயாகவிருக்கிறதே என்று பத்து வருடங்களுக்கு மேலாக வருந்திக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வருத் தத்தைஇச்சிறு காவியத்தைப் படைத்து வெளியிடுவதன் மூலம் ஓரளவு துடைத்துக் கொள்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்தை இரண்டு சங்கிலி மன்னர் கள் ஆட்சி புரிந்தனர். முதலாவது சங்கிலியன் 1519 தொடக்கம் 1561 வரை ஆட்சி செய்தான். இவனே இக் காவிய நாயகன். இரண்டாவது சங்கிலி மன் னன் 1615 தொடக்கம் 1619 வரை யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டு வந்தான் இவனே யாழ்ப்பாணதுக் கடைசித் தமிழ் மன்னன் சங்கிலி குமாரன். இவனும் ஒரு மாபெரும் வீரன்.

இவர்களிருவரது வரலாறுகளையும் பிணைத்து மயங்க வைத்து விட்டார் மயில்வாகனப் புலவர், அத னைப் பின் வந்தோரும் இரண்டு சங்கிலி மன்னர்களின் வரலாறுகளையும் சரியாக அறிந்து கொள்ளாது குழம் பத் தலைப் பட்டனர். அது மட்டுமன்றி, சங்கிலியன் என்ற பெயரின் மீது வேண்டாத கட்டுக் கதைகளே யும் ஏற்றிப் பரப்புவாராயினர். ஆனால் அவை யாவும் தவறான கருத்துக்களாகும் என்பதை அறிஞர்கள் இப் பொழுது உணர்ந்து வருகிறார்கள்

பேராசியர் கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் முதலா வது சங்கிலியனின் வரலாற்றை ஆராய்ந்து ஒரு நாட கத்தைப் படைத்துள்ளார். யானும் ஓரளவு பேராசி ரியரின் நாடகத்துடன் ஒட்டி, உண்மை வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இக்காவியத்தை பல நூல்க ளின் துணையுடன் படைத்துள்ளேன் யான் செய்த இர ண்டொரு மாற்றங்களுக்குப் போதியளவு வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன என்பதையும் தாழ்மையுடன் கூறி க்கொள்கிறேன்.

இக் காவியத்தை எழுதுவதற்கு பல அறிஞர் களும், அன்பர்களும் பல வகையில் உதவி புரிந்தனர். வேண்டிய ஆதாரங்களைச் சேர்ப்பதற்கு நூல்களையும்,

வேறு குறிப்புக்களையும் தந்துகவிய யாழ்ப்பாண மாநகர பொது நூல் நிலைய முன்னாள் அதிபரும், பலாலிகுனிட்ட பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளருமாகிய திரு. இ. பாக்கியநாதன் அவர்களுக்கும், திரு. நா. சண்முகநாதன் (யாழ்வாணன்) அவர்களுக்கும், திரு. எம். எம். துரைசிங்கம் ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், சுண்கம் திருமுகள் அழுத்தக் அதிபராகிய திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பாடுடையேன்.

காவியப் போட்டியொன்றை முதன் முறையாக ஈழத்தில் நடாத்திப் பரிசு தந்தும், பின்னர் அக்காவியத்தை நூலுடுவாக்கி வெளியிட்டும், இலக்கியப்பணி செய்யும் “ஈழநாடு” செய்தித்காள் நிறுவனத்தார்க்கும், இந் நூலைப் பார்வையிட்டு அணிந்துரை வழங்கிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் துணைப் பேராசிரியரும், ஈழத்து நாடக வளர்ச்சிக்கு அயராது உழைப்பவரும், விழுமிய தமிழ் அறிஞருமாகிய கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், அழகிய ஓவியம் வரைந்து தந்த ஓவியர் ரமணி அவர்களுக்கும், வாழ்த்துப்பா வழங்கிய பிரபல கவிஞரும் எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பருமாகிய திரு. இ. நாகராஜன் அவர்களுக்கும், சங்கிலியம் நூலுருவம் பெற உதவிய அன்பர்கள். நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

வணக்கம்.

அன்பன்

காணா. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

“தமிழகம்”
பிட்டியோலை,
காரைநகர்.

இக்காவியம் எழுத உதவிய நூல்கள்

1. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை —
மயில்வாகனப் புலவர்.
2. யாழ்ப்பாணக் கௌமுகி — கே. வேலுப்பிள்ளை.
3. வையா பாடல் — வையாபுரி ஐயர்.
4. சங்கிலி மன்ன நீ வாழ்க! — வரதர்.
5. சங்கிலி (நாடகம்) —
பேராகிரியர். க, கணபதிப்பிள்ளை
6. சங்கிலியன் (நாடகம்) —
வித்துவான். வ, கந்தையா
7. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் —
முதலியார் இராசநாயகம்.
8. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் —
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.
9. Ancient Jaffna. Mudaliyar S. Rasanayagam.
10. Ceylon and Portugal or, Kings and Christians.
By. D. P. E Pieris. and M H. Fitzler.
11. Ceylon Antiquary Vol. I & II.
12. Tamils 1800 years ago. — A. Kanagasabaipillai
13. Tamil India. — Purnalingampillai.
14. History of Ceylon for schools.
Rev. Fr. S. G Perera.
15. Kings of Jaffna. Rev. Fr. S. Gnanappiragasar.
16. The Kingdom of Jaffnapatnam
Sir Paul E. Pieris
17. Vanni and the Vanniyas. — C. S. Navaratnam.
18. Tamil Culture — Magazines.

சங்கிலியம்

இறைவணக்கம்



காப்பு

கவிமலர தூய கலைமலர வாழும்
புனிமலர ஞானம் பொலிய— சிவம்மலரும்
கைலாய வெற்பிலுறை கண்ணுத லான்மைந்தன்
கைலாய பிள்ளையார் காப்பு.

சட்டநாதர் துதி

சங்கிலிய மன்னன் சரிதத்தை நற்கவியில்
இங்கிதமாய் யான்பாட எப்பொழுதும் பொங்கரவம்
இட்டமுடன் பூண்டபிரான் யாவுமாய் நின்றருளும்
சட்டநாதர் ஈவார் தமிழ்.

முருகன் துதி

கந்தா கடம்பா கதிர்காமத் தையாநற்
செந்தூரா நல்லைத் திருமுருகா— இந்நிலத்தில்
சங்கிலியம் என்னும் தமிழ்க்கா வியம்நிலைக்கத்
தங்கம்போல் நற்கவிதை தா.

கலைவாணி துதி

பிஞ்சுக் குழந்தை யுளத்தை யுடையவர்
பேச்சில் மலர்ந்திருப்பாள் — ஒரு
வஞ்ச மில்லாதவர் நெஞ்சத் திருந்தவர்
வாக்கில் நடமிடுவாள் — எழில்
கொஞ்சம் பருவ நலமுடை யாள்கலைக்
கோயில் எனத்திகழ்வாள் — அவள்
கஞ்ச மலரடி தஞ்ச மடைந்தரும்
காவியம் யான்படைப்பேன்.

அவையடக்கம்

ஆடவன் அபண்வடி வேற்றொரு
 நாடக மாடிநிலும்
 கூட விருந்து களித்திடு
 வோர் குணந் தள்ளுவரோ
 பாட லறிந்திடா ஏழையேன்
 செய்கவி பாவெனுமோர்
 வேடமே கொண்டுள தாயினும்
 வித்தகர் கொள்ளுவரே.

ஈழநாட்டுச் சிறப்பு

இந்திர லோக மென்ன
 இமையவர் ஏத்தும் நாடு
 சுந்தர வழகு வாய்ந்த
 தொ ல்புகழ் வாய்ந்த நாடு
 செந்தமிழ் மக்க ளோடு
 சிங்களர் வாழும் நாடு
 இந்துமா கடலின் முத்தாய்
 இலங்கிடும் ஈழ நாடு.

கங்கைகள் மலிந்த நாடு
 கழனிகள் பொலிந்த நாடு
 சங்கினம் ஒலிக்கும் நாடு
 தரளங்கள் கொழிக்கும் நாடு
 செங்கடும் பாலை தோறும்
 செழும்புகை கமழும் நாடு
 பொங்கெழில் வாரி சூழும்
 புராதன ஈழ நாடு.

ஆலைகள் மலிந்த நாடு
 அறிவுளோர் பொலிந்த நாடு
 சாலைகள் சிறந்த நாடு
 சாத்திரம் பிறந்த நாடு
 சோலைகள் சூழும் நாடு
 தூயவர் வாழும் நாடு
 வேலையின் அலைகள் முத்தும்
 வெண்சங்கும் எத்தும் நாடு.

காவெலாம் இனிய பூக்கள்
 கள்ளுணும் ஈயின் பாக்கள்
 பூவெலாம் செந்தேன் வேர்வை
 புனலெலாம் மலரின் போர்வை
 நாவெலாம் பக்திப் பாடல்
 நாடெலாம் குரவை கும்மி
 ஆவெலாம் காம தேனு
 ஆறெலாம் மணியும் முத்தும்.

மலையெலாம் செந்தேன் கூடு
 மண்ணெலாம் நல்லோர் வீடு
 அலையெலாம் பெரிய கப்பல்
 அதனுள்ளே கோடி செல்வம்
 வலையெலாம் மீன்கள்; பச்சை
 வயலெலாம் செந்நெல் கன்னல்
 கலையெலாம் தெய்வம் காணும்
 கவினெலாம் இயற்கை இன்பம்.

ஆற்றிடை அழகு மாதர்
 அவரிடை பின்ன லொக்கும்
 காற்றிடை இனிய கீதம்
 காதலர் நெஞ்சை யள்ளும்
 சேற்றிடை நறிய பூக்கள்
 தென்றலுக் காக வேங்கும்
 நாற்றிடைத் தூய செந்தேன்
 நண்டுகள் உண்டு தூங்கும்.

காடெலாம் சந்தனங்கள்
 காரகில் குங்கு மங்கள்
 வீடெலாம் பொன்னும் முத்தும்
 வெளியெலாம் முல்லைப் பந்தல்
 நாடெலாம் வாழை சோலை
 நறுங்கனித் தோட்டம்; கற்றோர்
 ஏடெலாம் இனிக்கும் பாடல்
 எழில் மிகும் ஈழ நாடு.

தேய்வன கொழுவே யன்றிச்
 செல்வமோ தேய்வ தில்லை
 காய்வன புழுங் கலன்றிக்
 கழனிகள் காய்வ தில்லை
 மாய்வன பிணிக ளன்றி
 மகிழ்ச்சியோ மாய்வ தில்லை
 சாய்வன கதிர்க ளன்றி
 தருமமோ சாய்வ தில்லை.

மருண்டிடும் மானின் கூட்டம்
 மதங்கொளும் யானைக் கூட்டம்
 வெருண்டிடும் மரைகள் கள்ளை
 விழைந்திடும் மந்திக் கூட்டம்
 உருண்டிடும் காட்டுப் பன்றி
 உறுமிடும் சிறுத்தை; எங்கும்
 சுருண்டிடும் பாம்பு யாவும்
 சுகத்தொடு வாழும் நாடு.

நீரிலே கயல்கள் பாயும்
 நிலத்திலே முயல்கள் பாயும்
 ஏரிலே செல்வம் பொங்கும்
 இசையிலே இனிமை பொங்கும்
 மோரிலே மத்துறங்கும்
 முயற்சியில் வாழ்வு தங்கும்
 பாரிலே பலரும் போற்றும்
 பண்புள்ள ஈழ நாடு.

மழைமுகில் மலைக்குப் போர்வை
 மாமலர் ஆற்றின் போர்வை
 இழைகளே மாதர் போர்வை
 எருவெலாம் வயலின் போர்வை
 தளிரெலாம் மரத்தின் போர்வை
 தாமரை குளத்தின் போர்வை
 கழையெலாம் காட்டின் போர்வை
 கவினுறு மீழ நாடு.

வேறு

கயிலாய வெற்பினைக் கையா லெடுத்த
கரிபொருதி ராவணன் முன்னுண்ட நாடு
துயிலாத பண்பாளன் எல்லாள் னோடு
சோழர்கள் காவல்புரிந் திட்டநன் னோடு
உயிரோவி யங்களால் உலகோரை ஈர்க்கும்
ஓப்பற்ற சிகிரியாக் குன்றுள்ள நாடு
மயிலாடும் பொழில் சூழ்ந்த மாசிலா நாடு
மாணிக்க கங்கையணி செய்கின்ற நாடு.

கார்வண்ண (இ)ராமனின் கலிதீர்த்த நாடு
கைவண்ணத் தால்இலை பொன்னுண்ட நாடு
நீர்வண்ணத் தால்கீரி முகம்போன நாடு
நிலவண்ணத் தால்மணி முத்தினும் நாடு
தேர்வண்ணத் தால்நீதி நிலைபெற்ற நாடு
சிலைவண்ணத் தால்நிலம் நீர்தந்த நாடு
சீர்வண்ண முனிவரருள் சேர்ந்துள்ள நாடு
சிவவண்ணம் திருவண்ணம் திகழ்கின்ற நாடு.

அன்புவழி இன்பவழி அகிம்சைவழி யென்னும்
அரியவழி போதித்த மாமுனிவ னான
தன்னிகரில் புத்தனருள் தவழ்கின்ற நாடு
சைவமதம் பொலிகின்ற இணையற்ற நாடு
குன்றுதோ ருடுமுரு கோன்கதிர் காமம்
கோணேசர் ஆலயம் கேதீஸ் வரம்தொல்
முன்னீஸ்வ ரம்தூய நகுலேஸ் வரம்தல்
முத்தியருள் கின்றசிவ பக்தியுள நாடு.

கற்பினால் மதுரைநகர் சுட்டெரித் திட்ட
கண்ணகியாள் தெய்வமாய் உறைகின்ற நாடு
அற்புதஞ் செய்தசம் பந்தர்குந் தரனார்
அருட்பாக்கள் பாடிய திருக்கோயில் நாடு
நற்குலப் பெண்துறவி சங்கமித் தாவால்
நடப்பட்ட போதிமர நீழல் மேவும் நாடு
கற்பனை வளங்கொண்ட கலைஞர்வாழ் நாடு
கவினொழுகு மாழிகுழ் ஈழவள நாடே.

மேலைநாட் டார்விழை கின்றமிள கோடு
 மேன்மைமிகு சாதிக்காய் ஏலம் கரம்பு
 வேலைசரு முத்தோடு மாணிக்க மாதி
 விளைகின்ற சிறப்புள்ள ஈழவள நாட்டின்
 கோலவழ குள்ளசிர சாகயாழ்ப் பாணக்
 குடாநாடு திகழ்கின்ற தென்பர்நல் லோர்கள்
 ஞாலமிசை புகழ்பெற்ற தமிழ்மக்கள் ஆண்ட
 நாடாஸ யாழ்ப்பாணப்புகழிங்குசொல்வேன்

யாழ்ப்பாண நாட்டுச் சிறப்பு

ஆழ நீர்க்கடல் சூழ மிலங்கைக்
கணியெ னுந்தமிழ் மக்கள் வதிந்திடும்
யாழி சைத்தொரு பாணன் பரிசிலாய்
அன்று பெற்றநல் யாழ்ப்பாண நாட்டினில்
வாழை மாபலா மாதுழை தோடைகள்
வான்க ரும்பொடு தெங்கு பொலிந்துமே
ஏழ மைதனைப் போக்கி மிளிர்ந்திடும்
இந்நி லத்தினில் இல்லாமை இல்லையே.

மண்ணி லெங்ஙனும் பச்சைப் பயிர்வகை
மனையி லெங்ஙனும் தானியக் கும்பல்கள்
விண்ணி லெங்ஙனும் வாசப் புகைத்திரள்
வீதி யெங்ஙனும் சந்தணச் சேறுகள்
தண்ணீ ரெங்ஙனும் அல்லியோ டாம்பல்கள்
சத்தி ரங்களில் அன்னக் குவியல்கள்
எண்ணி லாயிதம் நல்வளஞ் சூழ்ந்திடும்
இப்ப திக்கினை யேதுமிங் கில்லையே.

செந்நெல் முற்றிச் சரிந்து கிடந்திடும்
சேற்றில் மேதி விழுந்து படுத்திடும்
கன்னல் முற்றியோர் காடாய்ப் பரந்திடும்
கமுகு முற்றி நிலத்தை நிறைத்திடும்
தென்னை முற்றி வளத்தைப் பெருக்கிடும்
தேமா முற்றிப் பறவை யழைத்திடும்
பொன்னை யொத்த பலாக்கனி முற்றியே
போகும் மக்களைப் போகா திழுத்திடும்.

சோலை தோறும் குயில்கள் இசைத்திடும்
தூது செல்லும் புரூக்கள் அகவிடும்
மாலை கொண்ட கிளிகள் மகிழ்ந்திடும்
மான்கள் துள்ளி இனிது களித்திடும்
கோல மாமயில் ஆடி நடம்நடும்
கொண்டைச் சேவல்கள் கூடிக்களித்திடும்
காலை மாலை எழுது பொன் வண்டுகள்
கள்ளை யுண்டு தியங்கிக் கிடந்திடும்.

ஆல யங்களில் பூசை நடந்திடும்
 ஐயர் ஓதிடும் வேதம் ஒலித்திடும்
 சால வும்மணி யோசை எழுந்திடும்
 சங்கம் எங்ஙனும் நன்கு முழங்கிடும்
 நாலு திக்கிலும் நல்லவர் நாவினே
 நால்வர் வாசகம் நின்று நடமிடும்
 காலம் யாவையும் வென்ற கலியுகக்
 கந்த னின்புரா ணத்தொலி கேட்டிடும்.

கற்ற மக்கள் கலந்துரை யாடலும்
 கல்வி கேள்வி சிறந்த பெரியவர்
 சொற்பெ ருக்குரை செய்து மகிழ்தலும்
 தூய்மை யானக லைகள்வ ளர்த்திடப்
 பற்ப லகலைக் கூட மமைத்துமே
 பாரி லேஉள்ள வித்தை பயிற்றலும்
 குற்ற மற்றநற் பண்பு வளர்த்திடக்
 கோயில் தோறும் புராண படனமும்.

தில்லை யில்நட மாடும் இறை வனார்
 செய்யும் நாட்டியம் காணும் அரங்கமும்
 எல்லை யற்ற புலமை மிகுந்தவர்
 ஏறு கின்ற சவிதை அரங்கமும்
 கல்லை யுங்கனி யாக்கு மிசைக்கலை
 கற்ற பண்டிதர் சேரும் அரங்கமும்
 தொல்லை நாளிருந் தின்று வரையுமே
 சோர்வி லாதுதொ டுதல் காணலாம்.

மீனும் உப்பும் விலைப்படும் பாங்கரும்
 மிலேச்சர் வந்து விழைந்து விலைதரும்
 தேனும் கள்ளும் மிளகு கராம்பொடு
 தித்திப் ப'ன உணவு வகைகளும்
 வேணமட்டும் கிடைக்கு மிடங்களும்
 வெற்றி லைநறும் வாசனைப் பண்டங்கள்
 காணும் பற்பல சந்தைகள் சூழ்ந்துள்ள
 கவின்றி றைந்தது யாழ்ப்பாண மா டுமே.

சாதி பற்பல உண்டிங்கு ஆயினும்
 சண்டை யென்பதைக் கண்டவ ரில்லையாம்
 வேதி யர்பலர் உள்ளனர் ஆயினும்
 வேறு பட்ட கடுத்தினர் இல்லையாம்
 நாதி யற்றவர் இல்லையாம்; ஆதலால்
 நாண மின்றி இரப்பவர் இல்லையாம்
 பாதி கற்றவர் இல்லையாம்; ஆதலால்
 பற்றும் வித்துவக் காய்ச்சலே இல்லையாம்.

பாரி மன்னனை ஒத்தனர் வள்ளல்கள்
 பாண்டி மாதேவி ஒத்தனர் மங்கையர்
 காரி வேளினை ஒத்தனர் நட்பினர்
 கண்ண கியினை ஒத்தனர் கற்பினர்
 ஓரி யென்னும்வில் வீரனை ஒத்தனர்
 ஓர்மம் மிக்க மறவர்கள் யாவரும்
 மாரி யொத்துள மற்றுள மக்களும்
 மாணம் மிக்ககோச் செங்குணன் ஒத்தனர்

விருந்து செய்பவர் வீட்டின் ஒலிகளும்
 வெற்றி வீரர்கள் செய்யு மொலிகளும்
 வருந்தும் குல்கொண்ட ஆவின் ஒலிகளும்
 வண்ட மிட்பிர சங்க வொலிகளும்
 கரும்பி னலையிற் கேட்கு மொலிகளும்
 கழனி தோறும் உழவர் ஒலிகளும்
 திருவி ழாச்செயுந் மக்கள் ஒலிகளும்
 சேர்ந்தொ வித்திடும் மங்கல நாடிதே.

தேவை யான பொருட்க ளனைத்தையும்
 செய்ய வேற்ற பனைமரங் கள் பல
 தேவ தாருவாய் நின்று விளங்கிடும்
 தேக்குப் பரலை முதுரை முகவிய
 தாவ ரங்களும் நல்ல கனிவகை
 தந்து நின்றிடும் தக்க மரங்களும்
 காவ லின்றி வளர்ந்து வளந்தரும்
 காமர் நாடுயாழ்ப் பாண மெனுப்பதி

எண்ணி லாத வணிகர் குவிந்திடும்
 ஈழ மண்டி லப் பட்டின மாசிய
 தண்ண ரும்மலர்ச் சோலை ரம்பிய
 தர்ப பண்ணிமா தோட்ட நகரிலே
 கண்ணை யீர்க்கும் பொருள்கள் நிறைந்துள
 சாட்சி கண்டு மயங்கிடா ரில்லையாம்
 தொண்டி கொற்கை புகாரெனச் சொல்லிடத்
 தோன்றுந் தூய துறையிது வாகுமே.

கப்பல் கள்தினம் வந்து குவிந்திடும்
 காங்கே சந்துறை யோடு வணிகர் குழ்
 ஒப்பி லாக்கொழும் புத்துறை பூந(க)ரி
 ஊர்கா வற்றுறை பண்ணைத் துறைமுகம்
 இப்பி முத்தொடு சங்கு விலைப்படும்
 ஏற்றம் மிக்க பருத்தித் துறையெனும்
 தப்பி லாக்கடற் பட்டினங் களபல
 சார்ந்த நாடுயாழ்ப் பாணமெ னும்பதி.

எண்ணி லாத கலைகள் அறிந்துல
 கேத்க வாழ்ந்தநல் மாதவி மங்கையின்
 கண்ணை யொத்தவ ளாம்மணி மேகலை
 கவலை தீரவோர் பிக்குணி யாகியே
 மண்ண வர்க்கமு திந்து பசிப்பிணி
 மாய்த்த தும்மணி பல்லவம் தன்னிலே
 புண்ணி யந்தரு புத்தரின் பீடிகை
 பூசித் துய்ந்ததும் இப்பதி யாகுமே.

நாக ராச்சியம் அன்று நிலவிப
 நாக தீபத்தி னோடெழு தீவுகள்
 போக பூமியாய் நின்று நிலவிடும்
 புண்ணி யம்பல செய்துள நாடிது
 மாக டல்தரும் செல்வ வளத்தினால்
 மண்வ ளத்தினால் மக்கள் வலியினால்
 ஏக மாக இயங்கும் எழிலுறும்
 ஏற்றம் மிக்கநா டிப்பதி யாகுமே

நல்லை நகர்ச் சிறப்பு

கற்றவர் போற்றும் தூய
கவினுறும் ஈழ நாட்டின்
பொற்புறு சிகர மாகப்
பொலியும் யாழ்ப்பாண மென்னும்
அற்புத (இ)ராச்சி யத்தின்
அழகிய நகர மாக
விற்பனர் நிறைந்த நல்லூர்
விளங்கிய தெவரும் வாழ்த்த.

வானத்தை முட்டும் மாடம்
வளர்ந்துள்ள செல்வம் கட்டும்
தேனெடுத்த மடவார் ஆடல்
திகழ்கலைத் தேர்ச்சி காட்டும்
மீனெடுத்த சாள ரங்கள்
மிலேச்சர் கைவண்ணங் காட்டும்
மாநெடுத்த மாதர் வாழ்க்கை
வள்ளுவர் நெறியைக் காட்டும்.

தேடிய நிதிகள் சேர்ந்து
திகழ்மலைக் குன்றாய்த் தோன்றும்
மாடிகள் நிறைந்த நல்லை
மண்ணிலே வறுமை யில்லை
நாடிய செல்வம் நல்கும்
நலந்திகழ் பதியி லெங்கும்
தோடவிழ் வாசப் பூக்கள்
தூயசெந் தேனை வார்க்கும்.

வேதியர் ஒழுக்கம் மிக்கார்
வினைஞர்கள் தொழிலின் மிக்கார்
காதலர் பண்பின் மிக்கார்
கற்றவர் அறிவின் மிக்கார்
போதகர் செயலின் மிக்கார்
புலவர்கள் கவியின் மிக்கார்
மாதரார் மாண்பின் மிக்கார்
மற்றுளோர் அன்பின் மிக்கார்.

வாடுவ இடைக ளன்றி
 வளநகர் வாட லில்லை
 ஓடுவ தேர்க ளன்றி
 உறு சுகம் ஓட லில்லை
 கூடுவ புகழே யன்றி
 குற்றமோ கூட லில்லை
 சாடுவ கொங்கை யன்றிச்
 சஞ்சலம் சாட லில்லை.

ஆவண வீதி யெங்கும்
 அழகிய முத்தும் பொன்னும்
 பாவையர் விரும்பு கின்ற
 பட்டொடு மணியின் கோவை
 ஆவலைத் தூண்டு கின்ற
 அரும்பெரும் பொருட்க ளெல்லாம்
 தேவரும் விரும்பும் வண்ணம்
 சீருறக் கிடக்கு மிங்கே.

அரசரின் வீதி மற்றும்
 அமைச்சர்கள் வீதி; தானைக்
 குரியதோர் வீதி; வீரர்
 உறைந்திடு கின்ற வீதி
 வரிசையாய்த் தொழிலுக் கேற்ப
 வாய்த்தபற் பலவாம் வீதி
 பெருகிய நல்லூர் மிக்கப்
 பீடுறத் திகழ்ந்த தன்றே.

நல்லையம் பதியி றுந்து
 நாட்டினைக் காத்த வேந்தர்
 கல்லினால் அமைத்த கோட்டை
 கடிமனை யாவும்; மக்கள்
 சொல்லினால் இயம்ப வொண்ணுச்
 சுந்தர வெழில தாகும்
 எல்லைகள் யாவும் சூழ்ந்த
 இளமரக் காவற் காடு.

கயிலாய பிள்ளை யாரின்
 கனின்மிகு கோயில் ஓர்பால்
 அயராத வீர காளி
 அம்மனின் கோயில் ஓர்பால்
 எயில்தீய்த்த சட்ட நாதர்
 இருந்திடு கோயில் ஓர்பால்
 மயிலேறும் நல்லைக் கந்தன்
 மாண்புறு கோயில் ஓர்பால்.

காவல்குழ் மனைய டுத்த
 கடிகமழ் சோலை யூடே
 யாவரும் காதல் கொள்ளும்
 யமுனரி என்னும் ஏரி
 மாவடுக் கண்ண ரோடு
 மன்னவ ராடும் பொய்கை
 பூவொடு பொலியும் காட்சி
 புதுமணப் பெண்ணை யொக்கும்.

பரராசசேகரன் ஆட்கி

இத்தகைய எழிலோடு அழகு வாய்ந்த
 யாழ்ப்பாண (இ)ராச்சியத்தை ஆண்டு வந்த
 சத்தியவான் பரராச சேக ரர்க்குத்
 தாரமாய் வாய்த்தவர்கள் மூவ ராவர்
 எத்திசையும் புகழ்கின்ற சோழ தேசத்
 திளவரசி யேபட்ட மகிஷி யாவான்
 முத்திலங்கும் ஈழவன் நாட்டைச் சேர்ந்த
 மொய்குழலா ரேமற்ற மனைவி மாராம்.

தங்கத்தை வார்த்தெடுத்துச் சிலையாய்ச் செய்து
 தமிழ்பேச வைத்ததுபோல் அழகு வாய்ந்த
 மங்கத்தம் மாள்ளன்னும் மூன்றும் பெண்ணே
 மன்னவனின் உள்ளத்தே கோயில் கொண்டாள்
 பொங்குகிற காதலோடு அவளை விட்டுப்
 பிரியானாய் வாழ்ந்துவரும் நாளில் அன்னாள்
 சங்கிலியன் என்னுமொரு சிங்க வேற்றின்
 தாயானாள் தமிழர்செய் தவத்தி னாலே.

மன்னனது பட்டத்து ராணி பெற்ற
 மக்களிரு பேரும்மூத் தோர்கள் ஆண்கள்
 அன்னவளுக் கடுத்தவளாய் மணமு டித்த
 ஆரணங்கின் பிள்ளைகளோ நால்வ ராவர்
 துன்மதிப டைத்தபர ராச சிங்கன்
 தோகையிவ ளின்மூத்த பிள்ளை யாவான்
 பின்னவனின் புத்திரன்சங் கிலியோ எல்லாப்
 பிள்ளைகட்கு மேஇளைஞன்; ஆனால் வீரன்.

எல்லோரும் புகழ்கின்ற அரச மைந்தர்
 ஏற்றகுரு விடஞ்சென்று இளமை தொட்டு
 வில்வித்தை வாள்வித்தை சிலம்ப மோடு
 வேலாலே வேழத்தை அடக்கு கின்ற
 நல்வித்தை; கதைகொண்டு பொருதல்; சற்றும்
 நடுங்காது மாற்றாரை எதிர்த்துச் செய்யும்
 மல்யுத்தம் முதலான பயிற்சி பெற்றார்
 மன்னனவை கண்டுமனம் பூரித் தானே.

இலக்கியங்கள் இலக்கணங்கள் இதிகாசங்கள்
 இனியதிரு முறைப்பயிற்சி இவற்றி னோடு
 அலகில்லாச் சாத்திரங்கள்; நீதி நூல்கள்
 அத்தனையும் ஆழமாய்க் கற்றுத் தேர்ந்து
 பலதுறையும் மிக்கவராய் மிளிர்ந்தா ரேனும்
 பாலனம் சங்கிலியன் பன்ம டங்கு
 நிலவுகலை யாவுமறிந் தறிஞ னாகி
 நிகரில்லா வீரனாகத் திகழ்ந்து நின்றான்.

பரநிருப சிங்கனவன் பலநா ளாகப்
 பற்றுகிற நோய்தீர்க்கும் மருத்து வத்தைக்
 கரிசனையாய் நன்றாகக் கற்றுத் தேர்ந்து
 கரைகண்ட வைத்தியனாய்த் திகழ்ந்துவந்தான்
 பெரியபல பேர்பெற்ற பண்டி தற்கே
 பிடிபடாப்பி ணிகளையும் ஆய்ந்த றிந்து
 உரியமுறை யில்மருந்து கொடுக்கும் வல்ல
 ஒப்பற்றோன் என்றுபலர் போற்றி னார்கள்.

மற்றவரின் நோய்தீர்க்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த
 மருத்துவனாய் இருந்தாலும் உளத்தில் வஞ்சம்
 உற்றவனாய் பரநிருப சிங்கன் வாழ்ந்த
 உண்மையினை அறிந்தோர்கள் அப்போ தில்லை
 பற்றற்ற பண்புள்ள படித்தோ னாகப்
 பார்ப்போர்கள் மத்தியிலே நடித்தா னேனும்
 அற்றம்பார்த் தெவருக்கும் தீங்கு செய்யும்
 அழுக்காறு கொண்டமனம் படைத்தி ருந்தான்.

தெள்ளுதமிழ் மாமுனிவன் சிறந்த நீதி
 செப்புகிற ஒப்பற்ற தெய்வ ஞானி
 வள்ளுவனார் செய்தகுறள் அமுத மென்றால்
 வாயினிக்கும் சங்கிலிக்கு; வடநா லான
 தள்ளரிய அரசாட்சி முறைமை கூறும்
 சாணக்கி யர்அர்த்த சாத்தி ரத்தை
 அள்ளியரு மருந்தாகப் பருகி; ஆனும்
 ஆட்சிமுறை யிற்றேர்ச்சி நன்கு பெற்றான்.

மன்னவனும் பிள்ளைகளைக் காணுந் தோறும்
 மட்டற்ற மகிழ்ச்சிபல வுற்றா னேனும்
 தன்னரிய காதலியின் மகனும் வீரச்
 சங்கிலியன் தீரத்தை அறிவை மெச்சி
 என்னரசுக் கேற்றவனாய் இருந்த போதும்
 என்செய்வேன் உரிமையற்ற பிள்ளை யாகப்
 பின்னவளின் வயிற்றினிலே பிறந்திட் டானே
 பிரமாவுக் கேனிந்த வஞ்ச மென்றே

சங்கிலியைக் காணுகின்ற வேளை தோறும்
 சஞ்சலமே யுற்றவனும் வருந்தி நிற்பான்
 இங்கிவர்கள் கலைதேர்ந்து மணமு டித்தே
 இருக்கின்ற நாளினிலே அமைச்சர் கூடித்
 தங்களர சாட்சிக்கோர் வாரி சாகத்
 தலைப்பிள்ளை தன்னையுப ராச னுக்கிச்
 செங்கோலை யோச்சுகிற பயிற்சி தேரச்
 செயவேண்டு மென்றார்கள்; இசைந்தான் மன்னன்.



இளவரசுப் பட்டம் கட்டல்

இளவரசுப் பட்டத்தை அளிப்ப தற்கு
ஏற்றசுப நாளொன்று கூறும் வண்ணம்
தெளிந்தநூல்கள் பலவாய்ந்து சோதி டத்தில்
தேர்ச்சிமிகப் பெற்றோரைக் கேட்ட போது
எழுந்தொருவன் வியாழபக வாளை யொப்பான்
எள்ளவும் அச்சமின்றி உரைக்க லுற்றான்
வழுவில்லா ஆட்சிபுரி கின்ற மன்ன
வணக்கத்து டன்சொல்லும் வார்த்தை கேட்பாய்.

முடிக்குரிய உன்மைந்தன் சிங்க வாகு
முத்தமகன் என்றாலும் அவனே இந்தக்
குடிக்கையான் வானென்று கூற; அன்னுன்
குறிப்புமிகப் பாதகமாய் உள்ள தையா
கெடுதிபல நேருகிற கால மாகக்
கிடக்கின்ற சாதகத்தை வைத்து, நாட்டின்
முடிசூட்ட எண்ணுவது பொருத்த மன்று
முடிவான எந்தனது கருத்தி தாகும்.

என்றரைத்த மொழிசெவியுட் புகுமுன் மன்னன்
இடியுண்ட நாகம்போல் மிகவுஞ் சோர்ந்து
அன்புள்ள சோதிடரே அவனை நீக்கி
அடுத்தவரை முடிசூட்ட எண்ண மாட்டேன்
கன்மமழையே பொழிவதுபோல் துன்பம் வந்த
காலத்தும் மரபுவழி மாறல் தீது
துன்பங்கள் வாராது தடுப்ப தற்குச்
சோதிடத்தில் வழியிருந்தால் சொல்லு டென்றான்.

அப்போதங் கிருந்தசுப திருஷ்ட ஞானி
அனைத்துக்கும் பரிகாரம் கூற வல்ல
ஒப்பில்லா மாமுனிவன் வேந்தைப் பார்த்து
உள்ளதொரு மார்க்கம்இவன் இறைவன் பேரைச்
செப்பியவண் ணம்பெரிய யாகம் செய்தால்
சிலவேளை சித்திபெறக் கூடும் ஆனால்
இப்புணியில் ஊழ்வலியை வென்ற பேர்கள்
எவருமில்லை என்பதையும் உணர்வாய் என்றான்.

இந்தவுரை கேட்டஅப்பா முதலி; மன்னற்
கிரண்டாம் மனைவியாய் வாய்த்த மாதின
பந்துவென்ற காரணத்தால் அவளின் மக்கள்
பக்கமுள்ள பாசத்தால் உரைக்க லுற்றான்
மைந்தனிவன் சாதகத்தை விடுத்து மற்ற
மக்களது காலத்தை ஆய்ந்து பாடும்
செந்தமிழர் வருங்காலம் மரபிற் காகச்
சீரழியக் கூடாது சிந்தை செய்வீர்.

மந்திரியாம் அப்பாவின் வார்த்தை கேட்டு
மனதிற்குள் ளேநகைத்து; அவன்நோக் கத்தைச்
சிந்தையிலே உற்றுணர்ந்த காரணத்தால்
திட்டவட்ட மாய்அரசன் கூற லுற்றான்.
எந்தவகை யானவிடர் வந்த போதும்
என்முத்த மைந்தனின் வரசே யாவான்
சுந்தரமா முனிவரனே யாகஞ் செய்யச்
சுபநாளைக் கூறுங்கள் என்று ரைத்தே—

உள்ளமது மிகவாடி உடுகி நொந்து
உணர்வற்ற மரமாக மன்னன் வீழ்ந்தான்
கள்ளமிலா நெஞ்சினான் கலங்கி வீழ்ந்த
காட்சியினைக் கண்டவர்தண் ணீர்நெ ளித்து
அள்ளியனைத் தாதரவு கூறச்; சோர்ந்த
அரசனுமோ தன்னறிவு பெற்றோ னாகிக்
கொள்ளிவாயிற் பட்டபுழுப் போற்று டித்துக்
குயிறியழு தான்தலையில் அடித்த வாறே.

மந்திரிமார் சுற்றத்தார் ஓடுங்கு சேர்ந்து
மயிலேறுங் கந்தனருள் இருக்கும் போது
சிந்தனையேன் என்றவனைத் தேற்றத் தேறிச்
சிலநாளில் யாகத்தைச் செய்து பின்னர்
மைந்தனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி
மண்ணாளு முபாயங்கள் பயிற்றி வந்தான்
தந்தையுட னேசிங்க வாகி ருந்து
தன்னுலி யன்றபல சேவை செய்தான்.

அன்றொருநாள் ஆதவனும் மாலை நேரம்
 ஆழ்கடலை முத்தமிட நெருங்கும் போது
 கன்மலையொன் றோடிவரு கின்ற வாறு
 களிற்றென்று மதங்கொண்டு வீதி யாலே
 தன்னிச்சை யாய்வந்து சிங்க வாகு
 தனையெத்தக் கையதனை நீட்டும் போது
 மின்னலெனச் சங்கிலியன் பாய்ந்து வேலால்
 வேழத்தை வீழ்த்தினனே வீரர் வாழ்த்த.

தன்னுயிரைத் துச்சமென மதித்து வீரச்
 சங்கிலியன் அண்ணனுயிர் காத்த போது
 கண்ணீரைச் சொரிந்திட்டான் சிங்க வாகு
 கண்ணேஎன் தம்பியுன தன்பின் முன்னே
 என்னதான் ஈடாகும்; என்றே வாழ்த்தி
 இருபேரும் ஒருபேராய்த் தழுவி நின்றார்
 மன்னனொடு மற்றவரும் மகிழ்ச்சி யென்னும்
 மாகடலுள் மூழ்கியுளம் கசிந்திட் டாரே.

சங்கிலியால் உயிர் பெற்ற சிங்க வாகு
 தந்தையுடன் ஆட்சிபுரி கின்ற காலே
 எங்கிருந்தோ காலன்நஞ் சுருவாய் வந்து
 இவனுயிரை எடுத்திட்டான்; இதனைக் கேட்டோர்
 செங்குருதி வடித்தார்கள்; திட்ட மிட்டுச்
 செயல்புரிந்த தாரென்றே அறிகி லாராய்
 அங்கமெலாம் நொந்துருகி அழுதிட் டார்கள்
 அன்றுசொன்ன சோதிடமும் மெய்யா யிற்றே.

சதியும் விதியும்

பாராள உரியவனாய் அமைந்த மைந்தன்
 பண்டார மென்பவனுக் குரிய நாளில்
 சீராக இளவரசுப் பட்டங் கட்டிச்
 சிறிதளவு துயர்மாறி யிருக்கும் காலே
 காராளர் மலிந்துள்ள கண்டி நாட்டுக்
 காவலனும் தன்மனைவி பிணியைப் போக்க
 வாராயோ வென்றுபர நிருப னுக்கோர்
 வண்ணமடல் தூதுவர்பால் அனுப்பிவைத்தான்.

கண்டிநகர் பரநிருபன் சென்ற அந்நாள்
 காவலர்கள் யாருமின்றிச் சோலை யொன்றில்
 பண்டாரம் மகிழ்ந்திருக்கும் போதோர் வீணன்
 பதுங்கிவந்து கத்தியினை மார்பிற் பாய்ச்ச
 எண்டிசையுங் கேட்டிடவே யோல மிட்டவ்
 விளவரசன் சாய்ந்திட்டான் உயிர்து றந்தான்
 கொண்டவஞ்சம் தீர்த்தவுடன் மறைந்து சென்ற
 கொடியவனை ஓடிவந்தோர் பிடித்துக் கொண்டார்.

வேறு

இளவரசாக இருந்தபண் டாரம்
 என்பவ னைக்கொலை செய்த
 பழியனு வேனும் அஞ்சிடா அந்தப்
 பயங்கரப் பாவியும் நிற்
 அழிவுசெய் தீய அரக்கனே உன்னை
 யாரிதைச் செய்திடச் சொன்னார்
 ஒழித்திடா துண்மை உரைத்திடு வென்றான்
 ஒங்கிய வாளுடன் மன்னன்.

நஞ்சினைத் தீய காற்றினைக் கொல்லும்
 நாகத்தை ஒத்தவம் மூடன்
 அஞ்சினு னல்லன் யாரிதைச் செய்ய
 அனுப்பினு ரென்றுமே சொல்லான்
 விஞ்சருங் கோபம் கொண்ட அவ்வேந்தன்
 வீரரைப் பார்த்துரை செய்வான்
 வஞ்சகன் நெஞ்சில் உள்ளதைக் கூற
 வாட்டுங்கள் சாட்டையால் நன்றே.

சாட்டையால் வீரர் தாக்கினர் தாக்கத்
 தள்ளருந் துன்பமே யுற்று
 நாட்டினைக் காக்கும் மன்னவா உண்மை
 நவில்கிறேன் வன்னியர் என்னைத்
 தீட்டிய திட்டம் செயற்பட வைத்தார்
 தீங்கிவை யேற்படப் பாதை
 காட்டிய சூழ்ச்சிக் காரனா ரென்றால்
 கண்டிசென் றிட்டஉம் மைந்தன்.

வன்னிய ரோடு வஞ்சகத் திட்டம்
 வலியிலான் தீட்டியிந் நாட்டைத்
 தன்னர சாக்கச் சதிபுரிந் திட்டே
 தமையன் மாரைக் கொல்ல வைத்தான்
 என்பிழை யொன்று மில்லவே யில்லை
 எய்தவோ ரம்பினை யொப்பேன்
 மன்னவா யென்றன் வார்த்தையீ துண்மை
 மன்னிப்பீ ரென்றடி வீழ்ந்தான்.

என்னடா பொய்நீ உரைக்கிராய் எங்கள்
 இனியவன் இதயத்தி லுள்ளோன்
 அன்பினி ல் மிக்கோன் அறிவினில் மிக்கோன்
 அண்ணன் மார்களைத் தெய்வமாக
 தன்னுளத் தாலே பூசித்து நிற்போன்
 சாவையே போக்கிடுந் தொண்டன்
 முன்னவர் தம்மைக் கொன்றனன் என்றே
 மூடநீ எப்படிச் சொல்வாய்.

வன்னியர் உன்னை இப்படிச் சொல்ல
 வைத்தனர் இஃலையா கூறு
 கன்மனங் கொண்ட கொலைஞனே; தீய
 கயவனே பொய்யுரைக் காதே
 நன்மைசெய் வோரை ஓர்கணத் திற்குள்
 நஞ்சர்கள் என்றுயாம் சொன்னால்
 பின்னரம் மாசைப் போக்கிட மிக்கப்
 பிரயத் தனம்பல வேண்டும்.

பரநிரு பர்க்கு வீண்பழி சூட்டிப்
 பாவிநீ யாகிடல் வேண்டாம்
 அரசனா யாகும் அருகதை யுள்ள
 அவன்பெயர் மாசுறல் வேண்டாம்
 கருணையாம் செய்வோம்; உண்மையைக் கூறு
 களங்கத்தைப் போக்கிடு வென்றே
 இரந்தனன் மன்னன் ஆயினும் அன்னோன்
 யாவுமே உண்மையென் றிட்டான்.

முற்றுமே யுண்மை பொய்யல வென்று
 மொழிந்தவன் வார்த்தையைக் கேட்டுக்
 கொற்றவன் நெஞ்சங் கொதித்தனன்: நின்ற
 குடியினர் வீரர்கள் மற்றும்
 சுற்றமா யுள்ளோர் அத்தனை பேரும்
 துன்பத்தி னாலுளம் வெந்தார்
 சற்றுமே யாரும் கற்பனை செய்யாச்
 சம்பவ மானதக் காட்சி.

கொலைபுரிந் திட்டோன் சொல்லினை ஏற்றுக்
 சொள்வதா விடுவதா வென்பர்
 இலையிந்த வுலகில் யாருமே நல்ல
 எண்ணமே கொண்டவர் என்பர்
 பலகற்ற போதும் பதவியென் றிட்டால்
 பண்பினை இழக்கிரூர் என்பர்
 நிலையற்ற வாழ்வை நிலையாக வெண்ணி
 நீசராய் வாழ்வதா வென்பர்.

ஆயிரம் நூல்கள் அடுக்கடுக் காக
 ஆய்ந்துமே கற்றவ னான
 நாயினுங் கீழாம் பரநிரு பர்க்கேன்
 நாட்டினப் பற்றிலை யென்பர்
 தாயினும் மேலாய்த் தாய்த்திடு நாட்டைச்
 சண்டாளன் எண்ணிதா தேனோ
 போயினன்; ஆசை பீடித்த தாலே
 புத்தியை விற்றனன் என்பர்.

அன்னியர் போற்றும் அழகிய எங்கள்
 ஆட்சியை வீழ்த்துதற் கென்று
 வன்னியர் போடும் திட்டத்தை ஏற்ற
 வஞ்சக னைக்கொலை செய்வோம்
 என்றனர் சில்லோர்; இவன்பிழை யற்றோன்
 என்றனர் ஓர்சில பேர்கள்
 ஒன்றுபத் தாகி ஊரவர் நாவில்
 உருண்டது இப்பெருஞ் செய்தி.

மைந்தன் இறந்த கவலையோர் பக்கம்
 வஞ்சகர் திட்டமோர் பக்கம்
 சொந்த மகனே கொலைபுரி தற்குத்
 தூண்டுத லாயினு னென்ற
 நிந்தையோர் பக்கம் அரசனை வாட்ட
 நிம்மதி யாவு மிழந்து
 நொந்து வருந்திச் சிந்தை கலங்கி
 நுவலருந் துன்பத்தி லாழ்ந்தான்.



ஞானியின் அறிவுரை

சீரோடு சிறப்போடு விளங்கும் மீழத்
 திருநாட்டில் யாழ்ப்பாண ராச்சி யத்தை
 போராடி வெல்லவிய லாத பித்தர்
 போட்டசதி யால்மைந்தர் தமையி ழந்து
 வேரோடு பாறுண்ட மரத்தைப் போல
 வேந்தனுளம் வெந்திருக்க அமைச்ச ரோடு
 ஊராரும் உறவினரும் மரண முற்ற
 உயர்மைந்த னுக்குரிய கிரிகை செய்தார்.

இரண்டொரு நாட்சென்றவுடன் அரசன் உள்ளம்
 இளைத்தவனாய்ச் சுபதிருஷ்ட முனியை நாடிப்
 பெரியவரே பூமிபரி பாலிக் கின்ற
 பொறுப்பதனை வெறுக்கின்றேன்; ஆத லாலே
 உரியமைந்தன் பரநிநுப சிங்க னுக்கு
 உடனேயே முடிசூட்டி வைக்க யானும்
 விரும்புகிறேன் இம்முடிவை விளம்பிச் செல்ல
 விழைந்திங்கு வந்துள்ளேன் என்று ரைத்தான்.

சஞ்சலத்தோ டென்னிடத்தில் வந்தி ருக்கும்
 தார்வேந்தே உன்றனது கருத்தை யானோ
 கிஞ்சித்தும் விரும்பவில்லை; ஏனென் றிட்டால்
 கேடுவருங் காலமிது; பலபக் கத்தும்
 வஞ்சகர்கள் சூழ்ந்துள்ளார்; ஆகை யாலே
 வலிமையுள்ள உன்மைந்தன் சங்கி லிக்கே
 அஞ்சாது முடிபுனைவாய் அவனே யேதும்
 அழியாத காரியத்தைச் செய்து வைப்பான்.

பரநிருப சிங்கனிடம் பதனி போனால்
 பத்தாம்நாள் பறங்கியர்கள் எசமா னாவர்
 அரசாளும் ஆற்றல்மிக்கோர் ஆள வேண்டும்
 ஆசைவெறி கொண்டோரால் லாப மில்லை
 பெரியோர்கள் குறைசொல்வார் என்றே நீயும்
 பேதலிக்க வேண்டாம் இப் பெரியோ ரெல்லாம்
 சரியான காரியமே செய்தா யென்று
 சந்ததமும் சொல்வார்கள் தயங்க வேண்டாம்.

முக்கால முணர்ந்தசுப திருஷ்ட ஞானி
 மொழிந்தவுரை கேட்டதிர்ச்சியுற்ற வேந்தன்
 தக்கசெய லாவினையோன் தரணி யாளல்
 தகுதியுடை யோனிடுக்க வென்றே யெண்ண
 மக்களுக்கு வேண்டியது மானங் காக்கும்
 மன்னவனே யன்றியொரு பொம்மை யன்று
 இக்கணமே சென்றுமுடி சூட்டுதற்கு
 ஏற்பாடு செய்யுமென அரசன் சென்றான்.



சீறும் சிங்கம்

மற்றநாட் காலையில் மன்னவன்-ஆட்சி
 மன்றத்தை அன்போ டழைத்துமே-துயர்
 உற்ற நிலையினில் நாட்டினை-ஆளும்
 ஊக்க மெனக்கிலை யாகையால்-நன்கு
 கற்ற திடங்கொண்ட மைந்தனை-இளம்
 காளையாம் சங்கிலி வீரனை-எங்கள்
 கொற்றவ னாக்கத் துணிந்துளேன் உங்கள்
 குறிப்பை யறிய விழைகிறேன்.

என்றுஞ் சுதந்திர மாகவே - எங்கள்
 ஈழத் திருமணி நாட்டிலே தினம்
 நின்று நிலவிய மண்ணினைச் - சில
 நீசர் பறித்திடப் பார்க்கிறார் - பெருங்
 குன்றை நிகர்த்தவித் தோளினை - உயிர்
 கொல்லும் அரியினை யொத்தவன் - பகை
 கொன்று குவித்திட வல்லவன் - அவன்
 கொற்றவன் ஆகுதல் நல்லதே.

என்றுசுப திட்ட ஞானியும் - தன
 தெண்ணத்தி லுள்ளதைச் சொன்னதால்-என
 தன்பிற் குரியரே உங்களை - இதை
 ஆராய இங்கே அழைத்துளேன் - மக்கள்
 இன்ப துன்பத்தை அறிந்துமே - அதற்
 கேற்ற வகையில் நடந்திடும் - ஒரு
 மன்னனை ஆக்கும் பொறுப்பினை - இந்த
 மன்றத்திற் கேவிடு கின்றனன்.

ஆட்சி புரிந்திடும் ஆசையோ - நெஞ்சில்
 அணுவு மிலாதவச் சங்கிலி - மனச்
 சாட்சிக் கெதிராகச் செய்வதை - என் தன்
 தந்தையே ஆயினும் ஏற்கிலேன் - எங்கள்
 மாட்சி பொருந்திய நாட்டினை - அந்த
 வன்னியர் வீழ்த்த முனைகிறார் - முதற்
 காட்டிக் கொடுக்குமத் தீயரை - இந்தக்
 சுத்திக் கிரையிட்ட பின்னரே—

ஆட்சியைப் பற்றியாம் யோசிப்போம் - என
 ஆவேசத் தோடு மொழிந்தனன் - இந்தக்
 காட்சியைக் கண்ட அரசனும் - தக்க
 காலம் வரும்அந்த வேளையில் - நாங்கள்
 ஓட்டிக் கலைக்கலாம் தீயரை - வாலை
 ஓட்ட நறுக்கலாம் என்றிட - இவை
 கேட்ட இளைஞனும் சொல்லுவான் - என்ன
 கேடு வரும்வரை பார்ப்பதா.

வெள்ளம்வந் துற்ற பிற்பாடுதான் - அனை
 வெட்டி அமைப்பதைப் போலவும்-கொடுங்
 கள்ளர் கவர்ந்தபிற்பாடுதான் - கடுங்
 காவல் அமைப்பதைப் போலவும் - உயிர்
 கொள்ளும் நோயுற்ற பிற்பாடுதான் - பிணி
 கொல்லும் மருத்துவன் தேடல்போல்-தீயர்
 பள்ளத்தில் வீழ்த்திய பின்னரா - ஒரு
 பாதுகாப் போடி யலைவது?

வஞ்சம் புரிபவ ராகவே - இந்த
 வன்னியர் வந்து பிறந்தனர் - அவர்
 நெஞ்சைப் பிளந்துயிர் மாய்த்துமே - என் தன்
 நீண்ட பகைமையைப் போக்குவேன் - பழி
 அஞ்சம் தமிழர்தம் வீரத்தை - அட
 அசுத்தப் படுத்திட வென்றுமே - கொடும்
 நஞ்சினைப் போல உதித்தனர் - சொந்த
 நாட்டினப் பற்றிலாத் தீயர்கள்.

சிங்க வாகண்ணனை மாய்த்தனர் - அவர்
 சீரிய தம்பியைக் கொன்றனர் - இன்று
 எங்கள் இளவர சாகிய - இணை
 இல்லாப் பரநிரு பண்ணலை - செய்யுந்
 தங்கள் சதிகட் குடந்தையாய் - அவன்
 சார்ந்து மிருந்தனன் என்றுமே - மிக
 இங்கித மாக வுரைத்திடச் - சொல்லி
 ஏவினர் இங்கொரு தீயனை.

பொய்யர் உரைப்பதை நம்பியே - ஒரு
 புண்ணிய வாளை நீக்கியே - பாவம்
 செய்யத் துணிந்திட லாகுமா - இந்தத்
 தேசம் சரியென ஏற்குமா - இனி
 வையம் புரக்கும் பொறுப்பினை - அண்ணன்
 வந்ததும் நீங்கள் கொடுப்பதே - என
 தையனே சாலச் சிறந்தது - என் தன்
 ஆசையு மிஃதென் றறிதியே.

தீயரின் கொட்ட மடக்கவே - படை
 சேர்த்துப் புறப்பட்டுச் செல்லுவோம் - பனங்
 காய்களை வெட்டி விழுத்தல்போல் - அந்தக்
 கயவர் தலைகளைக் கொய்வதே - எங்கள்
 தாய்த்திரு நாட்டிற்குச் செய்திடும் - ஒரு
 சாந்தியென் றெண்ணித் துடிக்கிறேன் - வெறும்
 வாய்களை மென்று பயனில்லை - இதோ
 வாரீர் புறப்பட்டுச் செல்லுவோம்.

கர்ச்சனை செய்தனன் சங்கிலி - அந்தக்
 காளையின் தோள்கள் துடித்தன - கோபம்
 நர்த்தனம் செய்தது கண்களில் - அவன்
 ஞாலம் நடுங்கச் சிரித்தனன் - கொடுஞ்
 சர்ப்பத்தின் முன்னரா தேரைகள் - இந்தச்
 சதிகள் புரிவது என்றுமே பல
 வர்க்கத் தாருமங்கே பேசினர் - மன்னன்
 வாய்திறந் தாங்ஙன் உரைப்பனே.

போற்றும் மறக்குல வீரனே— ஒரு
 புலியை நிகர்த்தவென் மைந்தனே - உன்தன்
 சேற்றத்தின் முன்னந்த வன்னியர் - ஊரும்
 சிற்றெழும் பாக அழிவரே - அந்த
 ஆற்றலை யாவரும் ஒப்புவர் - எனில்
 ஆத்திரமென்பது தீயவே - பெருங்
 காற்றடித் தாலும் விளக்கொளி - நல்ல
 கண்ணாடிகூட்டுள் அணையுமா?

வன்னிய ரோசில ராயினும் - இந்த
 வஞ்சம் புரிகிரூர் என்றிடில் - யாரோ
 அன்னியரின் துணையுள்ளதே - இதை
 ஆராய்தல் எங்கள் கடமையே - இங்கு
 பன்னெடுங் கால மடங்கியே - தொண்டு
 பார்த்தவர் இன்று பகைக்கிரூர் - இவர்க்
 கென்ன வலிமையுண் டென்றுமே - நாங்கள்
 எள்ளி நகைத்திடல் தக்கதோ.

வீரம் மிகுந்தவர் வன்னியர் - பல
 வெற்றி புரிந்தவர் வன்னியர் - இன்று
 சோரர்க ளாகியெம் நாட்டினை - தினம்
 சுரண்ட முயலினும் அன்னவர் - எமக்
 காரென வெண்ணுதல் நல்லதே - அவர்
 அன்புச் சகோதர ரல்லவோ - சற்றும்
 ஈர மிலாத பறங்கியர் - தரும்
 (இ)லஞ்சமே தஞ்சமென் றெண்ணுரூர்.

எம்மை யிரண்டு படுத்தியே - பயன்
 எய்த முயலும் பறங்கியர் - பகை
 நம்முள் விதைத்திடப் பார்க்கிரூர் - இந்த
 நாச முணர்ந்திடாவன்னியர் - சிலர்
 தம்மைக் கடுவிகளாக்கினர் - எமைச்
 சார்ந்துள்ள வன்னியர் நல்லரே - ஒரு
 செம்பிற் செழும்பு பிடித்திடில் - அதைத்
 தேய்ப்பதை விட்டுமெறிவரோ.

மன்னவன் அப்படிச் கூறிட - அவன்
மைந்தன் எழுந்துரை செய்குவான் - என் தன்
முன்னவ ரோகொலைப் பட்டனர் - வன்னி
மூடரே இச்செயல் செய்தனர் - நீங்கள்
என்ன மொழியினும் தந்தையே - உளம்
எப்படி ஆறும்; அதுநிற்க - இந்தச்
சின்னவ னை அர சாண்டிட - நீங்கள்
செப்புதல் ஞாயமோ கூறுவீர்.

அப்பொழு தாங்கொரு மந்திரி - உளம்
அத்தனையுந் தங்க மானவன் - புவி
செப்பும் அரசியல் ஏடெலாம் - நன்கு
தேர்ந்த புலமை உடையவன் - மன்னற்
கெப்பொழு தும்துணை யானவன் - எவர்
எப்பிழை செய்யினும் சொல்பவன் - மக்கள்
ஒப்பும் முடிவை உரைப்பவன் - தன
துள்ளக்கருத்தை மொழிகுவன்.

இன்றைய சூழ்நிலை தன்னிலே - இந்த
இராச்சிய பாரத்தை ஏற்பவன் - காவல்
நன்கு புரிபவ னாகவும் - மக்கள்
நல்லெண்ணம் பெற்றவ னாகவும் - துயர்
கொன்று குவிப்பவ னாகவும் - படை
கொண்டு நடத்துவோ னாகவும் - ஆட்சி
தன்னை நடத்தா தொழிவனேல் - நாங்கள்
தாழ்ச்சி யடைவது உண்மையே.

தூர திருஷ்டி படைத்துள - எங்கள்
சுபதிட்டர் கூறிய வார்த்தையை - இங்கு
யாரும் மறுத்திட லாகுமா - அவர்
ஆதார மின்றி மொழிவரோ - துன்பம்
நேரும் அறிகுறி யுள்ளன - என
நேற்று மொழிந்த தோடன்றியே - இந்த
வீரனுக் கும்முடி சூட்டிட - எமை
வேண்டினர் நன்மை விழைந்துமே.

ஆன படியினால் அன்பரே - இதில்
 ஆராய்வதற் கொன்று மில்லையே - மனம்
 போன படிக்கு நடப்பதால் - ஒரு
 புண்ணியஞ் சேருவ தில்லையாம் - அந்த
 ஞானியின் எண்ணப் படிக்குயாம் - இந்த
 ஞாலம் புரக்கும் பொறுப்பினை - வரும்
 மானிலம் உய்யப் பிறந்துள்ள - எங்கள்
 மைந்தனுக் கீவது நல்லதே.

அப்பா முதலி

என்றவ் வமைச்சன் உரைக்கவும் - அதை
 ஏற்க மனமிலா னாகிய - ஆட்சி
 மன்றத்தி லேயுள்ள மந்திரி - பெரும்
 மாசு படிந்தவோர் சிந்தையான் - பிறர்
 நன்மை யடைதல் பொறுத்திடான் - குள்ள
 நரிகளை யும்வெல்லும் சூழ்ச்சியான் - என்றும்
 தன்னல மேயுரு வானவன் - ஏதோ
 சாற்ற நினைந்தே யெழுந்தனன்.

அப்பா முதலியென் றோதிடும் - அந்த
 அமைச்சன் நகைத்துரை செய்குவான் - இங்கு
 தப்பிலா ஆட்சி புரிந்திடும் - எங்கள்
 தன்னிக ரற்ற அரசனே - இன்று
 எப்படி உன்மனம் மாறியே - மர
 பேற்காத செய்யத் துணிந்தனை - இதை
 ஒப்பில் உலகம் பழிக்குமே - என்ற
 உண்மையைச் சொல்லல் கடமையே.

இவ்வாறு அப்பா முதலியும் - சொந்த
 எண்ணத்தைக் கூறி முடித்தனன் - இவன்
 எவ்வகை யான கருத்துடன் - இதை
 இங்கே உரைத்தனன் என்றிடில் - ஒரு
 கொவ்வையைப் போன்ற இதழினாள் - வஞ்சிக்
 கொடியை நிகர்த்த இடையினாள் - சிறு
 நவ்வி யனைய மகளது - வரும்
 நன்மை கருதியே செப்பினாள்.

வேறு

பரநிருப னரசானால் அவனின் மைந்தன்
 பாராளு முரிமைபெறு வானென் நெண்ணிக்
 கரிசனையோ டவன்மகனை மகளுக் கேற்ற
 கணவனாகக் கொள்ள அப்பா காதல்கொண்டு
 ஒருவருமிங் குணராத வண்ணம் அந்த
 உலுத்தனுட னேமணத்தைப் பேசி அன்னன்
 விருப்பத்தைப் பெற்றுகந்த காலம் மட்டும்
 விவாகத்தைப் பிற்போட்டுக் காத்தி ருந்தான்.

சங்கிலியன் அரசானால் ஆட்சி பீடம்
 தன்மகளின் பிள்ளைகளை அடையா தென்ற
 சங்கதியை உள்வைத்தே இவன்ம றுத்தான்
 சார்ந்துள்ள சபையினர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து
 எங்களது நாட்டையினி ஆள ஏற்றேன்
 இளையவனே என்றேக மனதாய்க் கூற
 பொங்குகிற துயரோடு அப்பா ஒன்றும்
 புகலாது சிலையாக விருந்திட டானே.

சங்கிலி அரசனாதல்

மன்றத்தே யுள்ளபெரி யோர்க ளெல்லாம்
 மாவீரன் சங்கிலியைத் தேற்றி: நீதான்
 நன்றாக ஆட்சிபுரி தற்கு வல்லோன்
 ஞானியிதை முன்கூட்டி மொழிந்து விட்டான்
 அன்பாக ஏற்றுக்கொள் எனவி ரக்க
 ஆசையின்றி அன்னவனும் ஒத்துக் கொண்டான்
 என்னகுறை எங்களுக்கு இனிமே லென்றே
 எல்லோரும் பூரிப்பால் பருத்து நின்றார்.

சங்கிலியன் சம்மதத்தைப் பெற்ற வேந்தன்
 தக்கதொரு நாட்குறித்து மகிழ்ச்சி யோடு
 சிங்களவேந் தர்க்குமயல் நாட்டா டுக்கும்
 சிறந்தபெரி யோர்களுக்கும் செய்தி போக்கிப்
 பொங்கு மெழில் நல்லைநகர் தன்னை மிக்க
 புத்தழகு பெறுமாறு செய்வீ ரென்ன
 அங்குவாழ் மக்களெல்லாம் அமரர் போற்றும்
 அழகாபுரி யாமென்ன வழகு செய்தார்.

கண்டிக்கு ஓலை கொண்டு சென்றோன் அங்கே
 கால்வைக்கு முன்னர்பர நிருப சிங்கள்
 பெண்ணவளின் பிணிதீர்த்த பெருமை யோடு
 பிறிதான மார்க்கமதாய்த் திரும்பும் காலே
 எண்டிசையும் இருள்கூழ்ந்து மழைபொ ழிந்து
 ஏரிகுளம் ஆறெல்லாம் வெள்ளம் பாயத்
 தண்ணீரால் ஏற்பட்ட தடையி னாலே
 தாமதித்தே பிரயாணந் தனைத்தொ டர்ந்தான்.

முடிசூட்டு நான்வந்த போது வேந்தன்
 மூண்டபெரு மகிழ்வோடு சங்கி லிக்குக்
 குடி மக்கள் பெரியோர்கள் அமைச்சர் மற்றும்
 குற்றமிலா அயல்நாட்டார் சூழ்ந்து வாழ்த்த
 எடுத்தரிய பொன்மௌலி புனையும் வண்ணம்
 இணையிலாச் சுபதிட்ட முனியை வேண்ட
 படிமிசையுன் புகழ்வாழ்க வென்றே வாழ்த்தி
 பட்டாபி ஷேகத்தை நடத்தி வைத்தார்.

நல்லூரி லேயிந்த மாற்ற மெல்லாம்
 நடந்துசில மணிநேர மான பின்னர்
 கல்லு மலை ஆறெல்லாம் தாண்டி வந்த
 கயவனும் பரநிடுப சிங்கள் நாட்டின்
 எல்லைகடந் திந்நகரை அடைந்த போது
 'ஏன்வாராய்' என்பனபோற் காட்சி தந்த
 நல்லைநகர் அலங்காரச் சிறப்புக் கண்டு
 நடந்தவற்றைக் கேட்குமுன்பே அதிர்ச்சி யுற்றான்.

பதறும் பரநிருபன்

கைகளைப் புடைப்பான் ஏன்தான்
 கண்டிக்குச் சென்றே னென்பான்
 வையத்தே பிறந்து பெற்ற
 வாய்ப்பினை இழந்தே னென்பான்
 மெய்யெலாஞ் சோர உள்ளம்
 வெதும்பிய வண்ணம் ஏது
 செய்யலா மென்றே ஏங்கிச்
 செயல்மறந் தேக லுற்றான்.

பூரண கும்பம் தூய
 புதுமலர் மாலை தொங்கும்
 தோரண வாயில் வீசும்
 சுடர்மணிக் கதிர்கள் நின்ற
 வாரண வரிசை எங்கும்
 வைத்துள சிலைகள் யாவும்
 தேரிலே சென்ற அந்தத்
 தீயனைச் சிரித்து நோக்கும்.

அழகிய பந்தல் யாவும்
 அயோக்கியன் இவனே என்கும்
 எழிலுறு திரைகள் யாவும்
 இழிந்தவன் இவனே என்கும்
 பொழிலுறு டலர்கள் யாவும்
 புல்லனும் இவனே என்கும்
 வழியிடைக் காட்சி யாவும்
 வஞ்சகன் இவனே என்கும்.

அலங்கார வீதி கண்டான்
 அனலென உள்ளம் வெந்தான்
 இவங்கிய கொடிகள் கண்டான்
 இதயத்தே துயரம் கொண்டான்
 பொலிவுறு நகரம் கண்டான்
 புழுங்கினான் நைந்து நொந்தான்
 களிப்பறும் மக்கட் காட்சி
 காய்த்திட வீடு செல்வான்.

மன்னவன் வாழ்க வென்ற
 வாழ்த்தொலி கேளான்; நல்ல
 கன்னலை யொத்த மாதர்
 காதுகட் கழுகம் வார்த்த
 இன்னிசை யொன்றுங் கேளான்
 இயற்றமி ழோசை கேளான்
 தன்னெதிர் வந்தோர் தாழ்ந்து
 சாற்றிய வணக்கம் கேளான்.

சங்கின முழக்கம் கேளான்
 சல்லடை ஓசை கேளான்
 எங்குமே எழுந்த மக்கள்
 இரைச்சலும் கேளான் ஆனால்
 சங்கிலி அரசனான
 சம்பவ மதனைச் சொன்னோன்
 வெங்கனல் வார்த்தை மட்டும்
 வெதுப்பிட வீடு சேர்ந்தான்.

வந்தவன் தன்னை வீட்டு
 வாயிலில் வரவேற் றோர்கள்
 தந்தையின் செயலால் உன்தன்
 தம்பியும் அரசனான
 எந்தையே என்ன செய்வாய்
 என்றிட இவன்பே சாது
 பந்துக்கள் தொடர வீட்டுப்
 பள்ளியிற் படுத்துக் கொண்டான்.

மனைவியும் அழுதாள்; சொந்த
மக்களும் அழுதார்; சுற்றம்
எனவந்த பேர்க ளெல்லாம்
இவனுக்காய் இரங்கி னார்கள்
கனவிலும் நினைத்தி டாத
காரியம் நடந்த தென்றே
அனைவரும் வருந்து வார்போல்
அழகுற நடித்தி ட்டார்கள்.

எனக்கொன்றும் வருத்த மில்லை
யார்அர சானு லென்ன
தனக்கிணை யில்லாத் தம்பி
சங்கிலி மாற்றான் அல்லன்
கினமெதற் காக; என்றன்
சிந்தையைக் கிளற வேண்டாம்
தனிமையை விடும்பு கின்றேன்
தயவுசெய் தேகு மென்றான்.

சரியென நின்றே ரெல்லாம்
தம்மிடஞ் சேர்ந்த பின்னர்
எரிமலை வெடித்தா லென்ன
இவனழு திரற்றி; ஐயோ
உரிமையை இழந்தேன் என்றுன்
ஊழ்வினை வசத்தால்; ஆனும்
பெருமையை இழந்தே னென்றே
பிதற்றினான் பதறி விழ்ந்தான்.

காண்பவர் எல்லாம் பார்த்துக்
கைகொட்டி நகைக்க என்றன்
ஆண்மையை இகழ்ந்தே தம்பிக்
கரியனை யீந்தான் எந்தை
மாண்பிலா ரோடு சேர்ந்து
மதியினை யிழந்து நானும்
வீண்பழி தேடிக் கொண்டேன்
வீசிடும் குப்பை யானேன்.

ஐயையோ என்ன செய்வேன்
 யாரிடம் தஞ்சம் போவேன்
 கையையே ஏந்தி வாழ்க்
 கடவுளும் படைத்திட் டானோ
 வையமே யாள வென்று
 வடித்தநற் திட்ட மெல்லாம்
 பையவே என்னைப் பாழும்
 படுகுழி வீழ்த்திற் றன்றோ.

என்றிவ னிவ்வா றுக
 ஏங்கிடும் வேளை யங்கே
 தன்பெருந் திட்ட மெல்லாம்
 சரிந்ததால் தளர்ச்சி யற்ற
 கன்மனங் கொண்ட அப்பாக்
 கள்ளனும் வந்து சேர்ந்து
 தென்பிழந் துள்ளோ னுக்குத்
 தேறுதல் கூற லுற்றான்.

பரநிரு பாஷன் தந்தை
 பட்டத்தைச் சங்கி லிக்குத்
 தருவதாய்ச் சொன்ன போது
 தடுத்தாரைத் திட்டோன் யானே
 பெரியதோர் சபையில் யாநிம்
 பேசவே யில்லை; உன்றன்
 உரிமையைப் பற்றி யேனும்
 ஒருவரும் நினைக்க வில்லை.

கோத்திரம் தவறி வந்துள்
 குலத்தி லேபிறந்தோ னுக்கே
 சாத்திரம் மௌலி சூட்டச்
 சாற்றுதாம் என்று ரைத்தென்
 ஆத்திரம் தனைக்கி ளப்ப
 அடியனேன் எதிர்க்க நீயோ
 மூத்தோரைக் கொன்றோன் என்றோர்
 முத்திரை குத்தி னார்கள்.

அரசினைக் கனிழப்ப தற்கு
 அன்னிய ரோடு சேர்ந்து
 பெரியதோர் திட்ட மெல்லாம்
 போட்டனை என்றெல் லோடும்
 உரைத்ததைக் கேட்ட போதென்
 உள்ளமே வெடித்த தையா
 பரம்பரைக் கொவ்வாத் தீய
 பழிசெய்தாய் என்கின் றார்கள்.

எரிகிற நெருப்பில் நெய்யை
 இட்டவா றிவனும் வந்து
 கருகிய வுள்ளத் தானின்
 கவலையைக் கூட்டி நின்றான்
 அரியதோர் உரிமை போச்சு
 அடுத்தவன் அரச னானை
 நரிக்குணத் தாலே யேனும்
 நாமதைப் பிடுங்க வேண்டும்.

இதற்கொரு திட்டம் தீட்டி
 இராச்சியம் பறிக்க வேண்டும்
 அதற்கொரு வழியை இன்றே
 அவசரம் தேட வேண்டும்
 எதற்கும்நீ அஞ்ச வேண்டாம்
 என்றப்பா முதலி சொல்ல
 வதைக்காதே அமைச்ச ரேஉன்
 வார்த்தையை நம்பி யானும் —

வன்னியர் சிலரைச் சேர்த்து
 வஞ்சகம் செய்தேன்; அன்னார்
 அன்னியர் உதவி யோடு
 அரசையாம் பிடிப்போ மென்றார்
 இன்றென்ன நடந்த தப்பர்
 எல்லாமே சரிந்த தன்றி
 நன்மைகள் விளைந்த துண்டோ
 நாமேன்ன செய்வோம் சொல்வாய்.

என்றுமே இவனும் கேட்க
 இருதயம் அற்றோன் சொல்வான்
 நன்றுநன் றுன்தன் வார்த்தை
 நானிவை நடக்கு மென்று
 அன்றறிந் தேனோ ஐயா
 அதிட்டமும் இருக்க வேண்டும்
 ஒன்றுயாம் நினைக்க வேறு
 உண்டாகில் என்ன செய்வோம்.

நன்மையைக் கருதி யன்றோ
 நானந்தத் திட்டம் போட்டேன்
 உன்றனுக் கூறு செய்தால்
 ஒருபய னெனக்கு முண்டோ
 அன்புள்ளாய் கோபம் வேண்டாம்
 ஆத்திரம் கேடே நல்கும்
 நன்றாகச் சிந்தை செய்து
 நாமொரு முடிவு செய்வோம்.

ஆக்கிட அழிக்க வல்ல
 அதிசயச் சூழ்ச்சிக் காரன்
 காக்கைவன் னியனு மெங்கள்
 கருத்தினன்; ஆகை யாலே
 ஏக்கமேன் இவனைச் சேர்ந்து
 (இ)ரகசிய மாக நாங்கள்
 தாக்குவோம் அதற்கு நல்ல
 சந்தர்ப்பம் கிட்டும் போதே.

உன்றனின் உரிமை பற்றி
 உரைத்திட்ட போது வேந்தன்
 என்றனின் மைந்தன்; இங்கே
 ஏற்றதோர் அமைச்ச னாவான்
 மந்திரி யாகித் தம்பி
 மகிதலம் காப்ப தற்குச்
 சந்ததம் உதவி செய்யச்
 சந்தர்ப்பம் கொடுப்பே னென்றான்.

ஆதலால் அன்பு கூர்ந்து
 அமைச்சனாய் ஆகிப் பின்னர்
 காதலாய்த் தம்பி யோடு
 காசினி யாள்வோ னாகப்
 பூதலத் தார்க்குக் காட்டிப்
 போடும்எம் திட்டம் யாவும்
 சாதிக்க வேண்டு மென்னச்
 சரியென்றே அவனு மேற்சூன்.

அமைச்சர் பதவியும் அழிவுத்திட்டமும்

சங்கிலி அடுத்த நாஸ்தன்
தமையனை அமைச்ச னாக்கி
அங்குளார்க் கெடுத்துக் கூற
அண்ணனும் எழுந்து சொல்வான்
இங்குள்ள பெரியோ ரேஎன்
இச்சையோ பிணிதீர்க் கின்ற
சங்கைசேர் தொழிலே யன்றித்
தாரணி ஆளல் அல்ல.

ஆயினும் எந்தன் தம்பி
ஆண்டி. லோமிக - விளைஞன்
நேயமாய் இந்த நாட்டை
நிலைபெற ஆளு தற்குத்
தாயினும் கனிவாய் நாங்கள்
தக்கவா றுதவ வேண்டும்
தீயவை நெருங்கா வண்ணம்
தேசத்தைக் காப்போ மென்றான்.

மன்றத்தி லுள்ளோர் எல்லாம்
மகிழ்ந்தனர்; மன்னன் சேயைக்
கொன்றவன் சொன்ன தெல்லாம்
கொடியபொய் ஐய மில்லை
இன்றிவன் மகிழ்ச்சி காணீர்
இவன்சதி செய்கு வானோ
என்றுமே யுரைத்த வண்ணம்
இருப்பிடம் கலைந்து சென்றார்.

சிற்றர சாக வூர்கா
 வற்றுறை யாளு கின்ற
 குற்றமே யன்றி வேறு
 குணமறி யாத மூடன்
 கற்றறிந் தோரைப் பேணுக்
 காக்கைவன் னியனை ஓர்நாள்
 அற்பர்கள் அழைத்தே திட்டம்
 அமைத்தனர் அழிவுக் காக

கோட்டையும் கொழும்பும் இன்று
 குரைகடல் ஆட்சி செய்யும்
 நாட்டின ரான வெள்ளை
 நண்பர்கட் காயிற் றன்றோ
 ஈட்டருஞ் செல்வஞ் சேர்த்தல்
 யேசுமார்க் கத்தை யெங்கும்
 நாட்டுதல் அன்றி வேறு
 நாட்டமே யில்லா தார்கள்.

மன்னனை அவர்க ளோடு
 மாறிட வைத்தே நாங்கள்
 அன்னவர் துணையி னோடு
 ஆட்சியைக் கவிழ்க்க வேண்டும்
 என்றுமே கப்ப மீவோர்ம்
 யேசுமார்த் கத்தை யிங்ே
 நன்றாகப் பரப்ப வைப்போம்
 நாமெனில், உதவி செய்வார்.

வன்னியன் உள்ளத் துள்ள
 வஞ்சகத் திட்டந் தன்னை
 சொன்னதும் மகிழ்வு கொண்ட
 துரோகியப் பாந யந்து
 நன்மையே அன்றி வேறு
 நமக்கினி வருவ தில்லை
 இன்றுயாம் சென்றே யன்னார்
 இசைவினைப் பெறுவோ மென்றான்.

இப்படி யாகத் திட்டம்
 இவர்களு மிட்ட பின்னர்
 அப்பாவும் வன்னி யானும்
 யாநுமே அறியா வண்ணம்
 கப்பலில் ஏறி வெள்ளைக்
 காரரைச் சந்தித் தன்றார்
 ஒப்புதல் பெற்றே நாட்டுக்
 குலைவைக்கத் தொடங்கி னார்கள்.

வாசனைப் பொருள்கள் வாங்கும்
 வணிகத்தி லீடு பட்ட
 தேசத்தோ ரான இந்தத்
 தீயராம் போர்த்துக் கேயர்
 நாச காரருக்குச் செய்த
 நன்மையால் நாடு தீய்ந்து
 மோசமே யடைந்த செய்தி
 மொழிந்திட வியலு மோதான்.

மூவரும் வகுத்த திட்டம்
 முற்றிட முதற்கண் நாட்டில்
 சாவிற்ரு மஞ்சாத் தீயர்
 சண்டாளர் சிலரைத் தூண்டிக்
 காவலர்க் கெதிராய் மக்கள்
 கலகங்கள் புரிய வைக்க
 ஏலினர், என்ற போதும்
 இவையெல்லாம் தோல்வி கண்டன.

மன்னனும் மங்கையும்

கொல்லுந் தீயர்க ளோபல திக்கிலும்
கூடிச் செய்த சதிகள் நடக்கையில்
நல்லை யம்பதி தன்னில் நிகழ்ந்திடும்
நன்மை தின்மைகள் யாவையும் ஆய்குவோம்.

மல்லீ கைமணம் ஆட்சி புரிந்திடும்
மந்த மாருதம் நின்று தவழ்ந்திடும்
நல்ல தோரழ் கான பொழில் தனில்
ஞாலம் போற்றுமோர் நங்கை யிருந்தனள்.

முல்லை மொட்டினை வெல்லும் முறுவலாள்
முத்தை மூடிய கோவை யிதழினாள்
கொல்லும் வேழ மருப்பெனுங் கொங்கையாள்
கோங்க ரும்பினை யொத்த மொழியினாள்

நீறி லாத நெருப்பெனும் மேனியாள்
நிகரி லாத சரிந்த குழவினாள்
ஊறி லாத இனிய வடிவினாள்
ஓப்பி லாத வளைந்த நுதலினாள்.

வஞ்சி யொத்த சிறிய இடையினுள்
 வாழை யொத்த அரிய தொடையினுள்
 நஞ்சை யொத்த கரிய விழியினுள்
 நல்ல தாமரை யொத்த முகத்தினுள்.

அப்பா வென்கின்ற மந்திரி புத்திரி
 ஆய நற்கலை யாவு மறிந்தவள்
 ஒப்பி லாதவிச் சங்கிலி யுள்ளத்தே
 ஓரிடம் பெற்ற ஓவிய மானவள்.

சங்கி லிமண மானவன் ஆயினும்
 தார மாக இவளையும் பெற்றிடப்
 பொங்கு மாசையில் மூழ்கி யிருந்தனன்
 புதுமை யன்றிதக் காலத் தியல்பரோ.

காதல் மிக்கவர் ஆயினும் பண்பெனும்
 கண்ணி யத்தினை விட்டறி யாதவர்
 வேத மோதி முறைப்படி மற்றவர்
 விசுப்பி லோடு மணஞ்செய எண்ணினர்.

விண்ணி லேநிலா மெல்ல நகைத்தது
 வீசந் தென்றலும் உள்ளம் நெகிழ்த்தது.
 பண்ணி சைத்தன வண்டுகள் பாவையோ
 பாயும் காதல் நினைவில் அழுந்தினள்.

நாலு கண்கள் அழுதம் பருகின
 நாணம் மேலிட நங்கை குனிந்தனள்
 நூலை யொத்த மருங்குல் துவன்றிட
 நுட்ப மாய்அணைத் தன்பு சொரிந்தனன்.

வேறு

வாச மென்மலர்க் கூந்த லாள்தமிழ்
 வார்க்கும் செவ்விதழ் மங்கையாள்
 தேச லாவிடும் மேனி யாள்இடு
 செம்பை மூடிய கச்சினுள்
 பாச மோடவன் கையி லேஇசை
 பாடி னள்நட மாடினள்
 ஆசை மேலிட வந்த சங்கிலி
 அன்பு மாரியில் மூழ்கினள்.

நீண்ட நேரமாய்ச் சோலை தன்னிலே
 நிற்க வைத்தது மென்னவோ
 ஈண்டி ருந்துணை எண்ணி என்னியான்
 இன்னல் உற்றவை கொஞ்சமோ
 தூண்டு மென்னுளக் காதல் வேதனை
 சொல்லி டுந்தர மல்லவே
 வேண்டு மென்றுநீ காக்க வைத்தனை
 விடுங்கள் செல்கிறேன் என்றனள்.

கண் மணிபெருஞ் சீற்ற மேன்உனைக்
 காக்க வைத்ததும் கோபமா
 மண்ணை யானுமென் சோலி கள்பல
 மங்கை யேன்அறி கில்லையோ
 பெண்மை யீதென வுற்று ணர்ந்திடும்
 பெற்றி கொண்டவன்; ஆயினும்
 என்ன செய்வது காத லி!பெரும்
 இன்ன லுற்றிடும் போதிலே.

கெஞ்சி னான்அவன்; விஞ்சி னான்அவள்
 கிளரும் அன்பினுற் சொல்லுவான்.
 வஞ்சி யேவடி வழகி யேஉனை
 வஞ்சி யேன்இது சத்தியம்
 அஞ்சி டாதவென் காத லுனக்
 கான துன்பமும் என்னவோ
 துஞ்சி டாத வைகூறுவாய் எனத்
 தோகை மாமயில் கேட்டனள்.

செல்வ மேகனி வெல்ல மேபெருந்
 தீயர் எங்களின் நாட்டிலே
 நல்ல மக்களுக் கூறு செய்திட
 நாளு மேமுயல் கின்றனர்
 புல்ல ரார்குழப் பங்க ளும்சில
 பூச லும்வரு கின்றதால்
 சொல்ல நுந்துயர் மக்க ளுற்றிடும்
 குழ்நி லையுந் வாகுதே.

நாட்டி லெங்கனும் சமர சத்தினை
 நாட்டி டக்கலி யோட்டிட
 கூட்டி னேன்சபை தன்னை யாங்கவர்
 கூறும் யோசனை கேட்டனன்
 தீட்டி னேம்சில திட்ட மேஅவை
 செயற்ப டக்கடுங் காவலே
 போட்ட னம்பல திக்கி லும்அதால்
 போன தென்றனின் நேரமே.

இதய மற்றவர் எரிச்சல் கொண்டவர்
 இங்கி ருப்பதால் அல்லவோ
 நிதமும் ஆயிரம் இன்னல் சேர்வதை
 நீணி லத்தினில் காண்கிறோம்
 மதம்பி டித்தவர் எந்த நாட்டிலும்
 மன்ன ருக்கெதி ரல்லவோ
 அதையும் பார்ப்பமே என்ற னன்; அவள்
 அனைந்த வாறிலை செப்புவாள்.

நாட்டைக் காப்பதுன் கடமை ஆயினும்
 நங்கை யானுமுன் தஞ்சமே
 ஈட்டும் நற்புகழ் மன்ன வாளை
 என்று தான்மணஞ் செய்குவாய்
 ஷீட்டி லுள்ளவர் தமைய டைந்திலை
 விள்ள அஞ்சறேன் ஆகையால்
 நாட்டின் காவல எனைத்த ரும்படி
 நல்ல நாளிலே வந்துகேள்.

அழகி யேஅவ சரமெ தற்கடி
 அப்பா வோடிவை பேசவேன்
 குழம்பி டாதுவீ டேகு வாயெனக்
 கூறி னுன்குழல் கோதினான்
 களங்க மற்றவன் தலைய சைக்கவக்
 சுணத்தி லேயொரு திக்குில
 எழுந்த தோரொலி அச்ச முற்றனர்
 இருவ ரும்பிரிந் திட்டனர்.

காடு மேடுகள் கட்டுக் காவல்கள்
 காத லைத்தடை செய்யுமா?
 கேடு கெட்டவர் தீங்கு செய்யினும்
 கிளரும் அன்புதான் சாகுமா
 ஓடு தூக்குவோ னுயினும் இந்த
 உலக மாளுவோ னுயினும்
 வாடு வர்பிரி வென்ற போதினில்
 வைய சுத்தியல் பல்லவோ.



பறங்கியர்

அடுத்தநாட் காலையிலே அரசன் வந்து
அத்தாணி மண்டபத்தே யமர்ந்த போது
நெடுந்தீவின் அதிகாரி தலைவ ணங்கி
நின்றபடியில்வார்த்தை யுரைக்க லுற்றான்
முடிவேந்தே பறங்கியர்கள் எங்கள் ஊரில்
முறைதவறி வந்திறங்கி மந்தை யெல்லாம்
பிடிக்கின்றார் அதனாலே மக்கள் அங்கே
பிதிமிகக் கொண்டுதினம் வாழ்கின் றாரே.

அப்படியா செய்தியந்த அயோக்கி யர்கள்
யாருடைய உத்தரவின் பேரில் வந்து
கப்பல்களில் மந்தைகளை ஏற்றிக் சென்றார்
களளர்களை வேரறுப்போம் அஞ்சவேண்டாம்
இப்பொழுதே கர்க்கைவன் னியர்க்கோ ரோலை
எழுதுகிறேன் என்னுட்சி தனிலே யிந்தத்
தப்பிதங்கள் நேராது பார்க்கும் வண்ணம்
சங்கிலியைப் பறங்கியர்கள் அறியார்போலும்.

யாரங்கே தூதுவர்கள் உடனே சென்று
யாழ்ப்பாணக் கரைகளிலே கப்ப லோட்டும்
யாராக விருந்தாலும் வரிசெ லுத்த
யாம்சொன்ன தாய்க்கூறி வாங்கி வாரீர்
நேரான பாதையிலே செல்லா விந்த
நீசர்கட்குச் சரியான தண்டம் நாங்கள்
தாராள மாய்க்கொடுக்கத் தவறி விட்டால்
சங்கிலியன் வீரத்தை யிகழ்ந்தி டாராரா.

என்றுமேயச் சங்கிலியன் கூறி அங்கே
 ஏளனமாய் நகைக்கின்ற போது வந்த
 மன்னரைச் சேர்ந்தவோர் தூதன் சொல்வான்
 மன்னவனே மன்னரில் பறங்கிக் கூட்டம்
 சொன்னாலும் கேட்காமல் உட்பு குந்து
 சுதேசிகளை மதம்மாற்ற முயல்கின் றார்கள்
 அன்னரின் நோக்கமெலாம் யாழ்ப்பா ணத்தை
 அடிப்படுத்த லோடுமதம் மாற்ற லாகும்

மாதமொன்றின் மேலாக மாதோட் டத்தே
 மரக்கலங்கள் தங்குவதால் சுங்கம் கேட்கப்
 பாதகர்கள் மறுத்ததனோ டன்றி வேறு
 பகற்கொள்ளை யுஞ்செய்து விட்டுச் சென்றார்
 வேதனையோ டின்னென்று சொல்வ தற்கே
 விரைந்திங்கு வந்தேன்யான்; எம்முட் சில்லோர்
 சாதகமாய் இடுப்பதனால் அவர்மன் னரில்
 சரிபாதி யைப்பிடித்து விட்டார் வேந்தே.

வேறு

தூதுவர் சொன்னதைக் கேட்டதும்-மன்னன்
 துள்ளிக் குதித்து மெழுந்தனன்-அட
 பேதைகள் என்றெமை எண்ணியா-நாடு
 பிடித்தனர் அந்தப் பறங்கியர்-வந்த
 பாதையைக் காட்டி உதைத்துமே-அந்தப்
 பரதேசிக் கூட்டத்தை ஓட்டிட-தமிழ்ச்
 சாதியின் வீரம் மறைந்ததா-இல்லை
 தன்மான மற்றுத் தொலைந்ததா.

நாடு பிடித்தனர் என்றுமே-சொல்ல
 நாணமோ வெட்கமோ இல்லையா-அட
 மாடுகளா அங்கு வாழ்பவர்-ஒரு
 மான உணர்ச்சியு மில்லையா-வெறும்
 போடு தடிகளாய் வாழ்ந்திடும்-அந்தப்
 புல்லர்கள் என்ன புரிந்தனர்-எந்தக்
 காடுகளுக் கோடிச் சென்றனர்-இவர்
 கன்னித் தமிழ்க்குடி மக்களா?

அன்னியர் நாடு பீடித்திட-அதை
யாருந் தடுத்திட வில்லையேல்-தமிழ்
மன்னவன் என்ற பெயருடன்-நானும்
மண்ணி விருந்தென்ன லாபமோ-களி
மண்ணை நிகர்த்த மனிதரும்-சொந்த
மண்ணை யிழக்கத் துணிவரோ-பூனைக்
கண்ண ருக்கிந்தத் துணிச்சலா-இதோ
கப்பலில் ஏற்றி அனுப்புமேன்.

ஆயிர மாயிரம் ஆண்டுகள்-எங்கள்
அன்னையர் தந்தையர் ஆண்டுள-ஒரு
கோயிலைப் போன்ற நிலத்தினை-பிறர்
கொள்ளச் சகித்து மிருப்பமோ-பெற்ற
தாயை இழக்கத் துணியினும்-உயிர்
தன்னை யிழக்கத் துணியினும்-ஒரு
நாயினும் கீழாக ஐயையோ-இந்த
நாட்டை இழக்கத் துணிவமோ.

மன்றத்தில் உள்ளவர் யாவரும்-அங்கு
மன்னன் மொழிந்ததைக் கேட்டதும்-படை
கொண்டு புறப்பட்டுச் செல்லுவோம்-அந்தக்
கோழைகளைக் கொன்று தள்ளுவோம்-என
ஒன்றாகக் கூடி உரைத்தனர்-வேந்தன்
உள்ளம் மகிழ்ந்துரை செய்குவான்-நாங்கள்
இன்றே புறப்பட்டுச் செல்லுவோம்-வீரர்
யாவரும் ஆயத்த மாகட்டும்.

எங்கும் பறைகள் முழங்கின-பல
யானை குதிரை நிறைந்தன-படை
பொங்கும் கடலினைப் போலவே-அங்கு
புறப்பட ஆயத்த மானது-நல்ல
மங்கலச் சின்னங்க ளார்த்தன-வீர
மாகாளி அம்மனைப் போற்றியே-அறச்
சங்கிலி போர்க்குப் புறப்பட்டான்-தமிழ்
தாய்த்திரு நாட்டினைக் காக்கவே.

மன்னார்ப் படையெடுப்பு

செந்தமிழ் வீரர்கள் சிங்கம் நிகர்த்தவர்
 சீறிச் சினந்தெழுந்தார் - புகார்ச்
 சந்தை யிரைச்சலோ வென்று மயங்கிடச்
 சத்தமிட்டே இரண்டார் - அந்த
 மந்தை களின்தலை பந்தடிப் போமென
 மார்பு தட்டிக் குதித்தார் - நல்லைக்
 கந்தன் கணங்களோ வென்றிடத் தக்கதாய்க்
 காற்றெனவே பறந்தார்.

பண்ணைத் துறைமுகம் வந்துவிட்டார் கப்பற்
 பாயுமிழுத்து விட்டார் - பலர்
 கண்ணைக் கவரும் கொழும்புத் துறைக்கடற்
 காட்சியுங் கண்டுசென்றார் - சொந்த
 மண்ணைப் பீடித்தவர் தம்மைக் கலைத்துயர்
 மானத்தைக் காத்தீடவே - தங்கள்
 எண்ணக் குதிரைகள் போலப் பறந்தனர்
 ஏறிப் படகினிலே.

வானர சேனையோ என்று மக்கள்
 மயங்கிட வத்தையிட்டே - இவர்
 பூநகரித் துறைவந் தடைந்தார் விண்ணிற்
 பூழி பறந்தீடவே - பெருங்
 கானக மார்க்க மதாக இலுப்பைக்
 கடவை கடந்தனரே - பெருந்
 தேனெழுஞ் சுவைச் சோலைகள் தாண்டிச்
 சிறக்க நடந்தனரே.

மண்ணில் எழும்புழு தித்திரளோ புகை
மண்டல மாகியது-வீரர்
கண்ணில் எழுங்கனலோ கடல் நீரையும்
காய்ச்சந்தீ யாகியது-பெரு
விண்ணில் எழும்பரி திச்சுட ரொத்தது
வேல்களும் வாள்களுமே-இவர்
எண்ணில் எழுகடல் தன்னையுந் தூர்ப்பரென்
றெண்ணினர் கண்டவரே.

கல்லுங் கடந்தனர் முள்ளுங் கடந்தனர்
காடுங் கடந்தனரே-பல
தொல்லைதரும் விலங்கத் தனையும் பயந்
தோட ன்ரைந்தனரே-அந்தப்
புல்லர் களைக் கொலை செய்து புறத்திணைப்
போரினைக் காட்டுவமே-எனச்
சொல்லிய வண்ணம் திசைகள் நடுங்கத்
தொடர்ந்து நடந்தனரே.

பற்றை செடிகொடி தாண்டி விட்டார்பல
பாறை கடந்துவிட்டார் — மக்கள்
அற்றவிடங்களும் மற்ற விடங்களும்
யாவும் நடந்திடுவார் — வெறி
புற்ற பெருந்திரள் யானைக ளோவென
ஓட்டம் நடையுமாக — வழி
முற்றிலும் நாட்டினப் பற்றுளார் வாழ்த்த
முழங்கி வழிதொடர்ந்தார்.

வேற்படை வீசு மொழித் திரளால்செலும்
வீதி விளங்கிடவே — பெரும்
நாற்படை வீரரும் நந்திக் கொடியுடன்
நன்கு நடந்தனரே — போரில்
தோற்றறி யாதவர் என்றுல கோர்புகழ்
தூய தமிழ்மறவர் — தம
நாற்றலைக் காட்ட விரைந்து தொடர்ந்தனர்
ஆற்று வெள்ள மெனவே.

மாந்தைக் கதிபதி யாக விருந்தவன்
 மாளிகை சேர்ந்து விட்டார் — அவன்
 வேந்தன் வருவதைக் கண்டுளம் பூரித்து
 வீழ்ந்து வணங்கி நின்றான் — புகழ்
 ஏந்தும் தமிழக மண்ணுட் புகுந்தவர்
 எங்குளர் என்றதுமே — அந்த
 ஆந்தைகள் வாழிடம் காட்டுகி றோமென
 ஆங்கழைத் தேகினரே.

மக்கள் பெருந்திர ளாக விரண்டு
 மருங்கிலும் வாழ்த்திடுவார் — கனல்
 கக்கும் படையினர் செல்லும் முகினைக்
 கண்டு களித்திடுவார் — பல
 பக்கங்களும் படை சென்று சூவிந்தது
 பாவிப் பறங்கியரோ — மிக
 எக்கச் சக்கமாக மாட்டிக் கொண்டாரிவர்க்
 கேயிரை யாகி விட்டார்.

நாட்டைப் பிடிக்க முயன்றவர் தம்மை
 நரிக்கிரை யாக்கிடுங்கள் — எம்மைக்
 காட்டிக் கொடுக்க முயன்ற கயவர்
 கழுத்தை அரிந்திடுங்கள் — சொந்த
 வீட்டிற் பகைவரை வைத்திருந் தோர்தமை
 வெட்டி விழுத்திடுங்கள் — இங்கே
 நாட்டினப் பற்றிலார் யாரென்ற போதும்
 நசுக்கித் தொலைத்திடுங்கள்.

கோட்டையை வஞ்சக மாகக் கவர்ந்தவர்
 கொட்ட மடக்கிடுவீர் — தெற்கை
 ஆட்டிப் படைக்கும் அயோக்கியர் நாலை
 அறுத்துக் கொலைத்திடுவீர் — எங்கள்
 நாட்டை மதிக்கத் தவறிடும் பேரை
 நரபலி யூட்டிடுவீர் — இதைக்
 காட்டிடு கீருடன் தீயருக் கேயெனக்
 தர்ச்சித்தான் சங்கிலியே.

கப்பலில் நின்ற பறங்கியர் தம்மைக்
 கலைத்துப் பிடித்து விட்டார் - அவர்
 தப்புதற்கோவழி யற்றவராகியச்
 சங்கிலி காஸ்வி முந்தார் - அட
 இப்பிழை நீங்கள் இனிபுரி யீரெனில்
 ஈவன் உயிரை என்னுன் - உடன்
 குப்புற வீழ்ந்து வணங்கி நின்றிருந்தக்
 குற்றமிழையோ மென்றே.

அல்போன்சா என்னும் பறங்கித் தலைவன்
 அகப்பட்டமுது நின்றான் - இனி
 நல்லவ னாகநடப்ப னென்றே உயிர்
 நாணமின்றி இரந்தான் - எங்கள்
 எல்லைக் குள்ளே தலைநீட்டப் படாதென
 எச்சரிக் கைவிடுத்தே - அவன்
 செல்ல அனுமதி தந்தபின் சங்கிலி
 சேனாபதிக் குரைப்பான்.

அன்னியர் இங்கு நுழைவ தற்கோவழி
 யாது மிலாதபடி - காவல்
 நன்கு புரிந்திடு வீர்பல வீரரை
 நானும் பயிற்றிடுவீர் - மேலும்
 தன்மான மற்றவர் தன்னல முள்ளவர்
 சந்தர்ப்ப வாதினை - நீதி
 மன்றத்திலே விசா ரித்தவர் தம்மையிம்
 மண்ணைவிட் டோட்டிடுவீர்.

பாதுகாப் பத்தனையும் புரிந்திட்டபின்
 பாலாவியிற் குளித்தே - திருக்
 கேது வணங்கி யருள்பெற்ற தூயநற்
 கேதீஸ்வரமடைந்தான் - அங்கே
 மாதொரு பாகன் மலரடி வீழ்ந்து
 வணங்கி மகிழ்ச்சியுடன் - அந்த
 நாதன் திருவடு ளாற்புறப் பட்டுயர்
 நல்லைப் பதிய டைந்தான்.

பிரிவும் பரிவும்

நல்லைநகர் வந்தடைந்த வேந்தன் காதல்
 நங்கையாம் வடிவழகி யாளிக் காணச்
 சொல்லியொரு தூதனுப்பி வைத்த பின்னர்
 சோலையிலே காத்திருந்தான் : அந்த நேரம்
 மல்குமிருள் கிழிக்குமொரு மின்னல்போல
 மாதொருத்தி பன்னிடம் வந்தோ ரோலை
 மெல்லியலாள் தந்ததெனக் கொடுத்துச் சென்றாள்
 வேல்வேந்தன் மனைசேர்ந்து படிக்க லுற்றான்.

அன்பேயென் உள்ளத்தே கோயில் கொண்ட
 அரசேநற் தெய்வமே அடியே ன்ங்கே
 தென்பற்ற துரும்பாகக் கட்டுக் காவற்
 சிறைதன்னில் மிககாடி ஏங்கு கின்றேன்
 அன்றந்தச் சோலையிலோர் அரவம் கேட்க
 அச்சமுற்று யாம்பிரிந்து சென்ற போதென்
 முன்னிலே தந்தையா ரோடு தாயார்
 முண்டபெருங் கோபத்தோ டெதிர்ப்பட்
 டார்கள்.

உங்களுக்கும் என்றனுக்கும் உறவுண் டென்றிவ்
 வுரார்கள் பேசியதால் ஐய முற்று
 எங்களிடு பேரையுங் கண்காணித் தாராம்
 இவையெல்லா முண்மையெனக் கண்டதாலே
 எங்கேயும் யான்செல்ல லாகா தென்றும்
 இலியுங்க னேறினைக்கக் கூடா தென்றும்
 மங்கையெனை அச்சுறுத்தி மாற்றானுக்கு
 முண்டமுடிக்கத் திட்டங்கள் தீட்டு கின்றார்.

உங்கனையான் மறப்பதிலும் பார்க்க வென்றன்
 உயிரையே விட்டிடுவேன் ஆகையாலே
 இங்கிருந்து காப்பாற்றி அன்பே உம்மோ(டு)
 எப்போது மேயிருக்கச் செய்ய வேண்டும்
 செங்குதி வடிக்கின்ற வெனக்கி ரங்கச்
 சித்தமிலை யென்றிட்டால் உயிர்து றப்பேன்
 மங்கையெனக் காகவொடு சொட்டுக் கண்ணீர்
 மன்னவநீ அப்போது விட்டாற் போதும்.

புண்ணகி நைகின்ற நெஞ்சத் தோடு
 புறப்பட்டு வாவென்னைக் காக்க வென்றே
 கண்ணீர் றேய்த்தெழுதி விட்ட காதற்
 கடித்ததைச் சங்கிலியன் படித்த பின்னர்
 எண்ணமெலாம் ஆவளாகி எதுவுஞ் செய்ய
 வியலானாய் இமையாணர் தனையழைத்து
 உண்மைநிலை யைச்சொல்ல அவரும் நன்கு
 யோசித்த பின்னரிதைக் கூறு வாரே.

மன்னவனே உன்மனைவி அறிந்தா ளானால்
 மாதயர முற்றிடுவாள் ஆகையாலே
 அன்னவளைப் பக்குவமாய் உன்னெண் ணத்திற்
 காமென்னச் செய்தபின்னர் அப்பா பெற்ற
 கன்னலினைக் கைப்பிடித்தல் சுலபமாகும்
 காதலென்றால் இப்படியும் நேரு மென்றும்
 மின்னலினைப் பொறுமையாய் இருக்கு மாறும்
 வேந்தேயோர் ஓலையனுப் பென்று ரைத்தார்.

எத்தனைதான் துன்பங்கள் வந்தபோதும்
 என்காதற் சித்திரமே உனைம றந்து
 இத்தரையில் யான்வாழப் போவ தில்லை
 எனவேநல் ஆரமுதே ஏற்ற காலம்
 சித்திக்கும் வரையென்னைக் காத்தி ருப்பாய்
 சீக்கிரமாய் வந்திடுவேன் சிறைவி டுப்பேன்
 சத்தியமென் வார்த்தையிவை என்றோ ரோலை
 சங்கிலியன் போக்கியபின் அமைதிகொண்டான்.

மாயாதுன்னை உதவி வேண்டல்

திங்களொன்று சென்றபின்னோர் காலை நேரம்
தேர்வேந்தன் மன்றத்தே யிருக்கும் போது
வெங்களிறு பலவாமும் சீதாவாக்கை
விறல்மண்ணை ஆட்சிபுரி கின்ற மன்னன்
மங்காத வீரத்தால் மாற்றா ரஞ்சம்
மாயாதுன் னைஎன்னும் மான முள்ளோன்
சங்கிலிய னுக்கெழுதி விட்ட வோலை
தனையந்தச் சபையினிலே படிக்கலுற்றார்.

நல்லைநகர் தனிலாட்சி புரியு மீழ
நற்றாயின் புத்திரனே வீரம் மிக்கோய்
எல்லையிலா வறிவாலும் ஆற்ற லாலும்
இணையற்று விளங்கும்யாழ்ப் பாண வேந்தே
தொல்லைதந்த பறங்கியரைத் தொலைத்துக் கட்டிச்
சுதந்திரத்தைக் காக்கின்ற குர தீர
அல்லலுற்ற நேரத்தில் வழியி லாதுன்
ஆதரவை வேண்டியிதை வரைகின் றேனே.

கோட்டையிலே ஆட்சி செய்த என்றன் மூத்தோன்
கொலையுண்ட காரணத்தால் அவர்க்குப் பின்னர்
நாட்டையாள் கின்றவொரு வாரிசு
நாளைக்குப் பறங்கியர்கள் அதையெண் னாது
ஆட்டுகிற பொம்மையினை யொத்தோ னான
அண்ணர்மகள் புத்திரனே அரச னாக்கிப்
போட்டார்கள்; ஆகையினால் அவர்க ளோடு
போர்செய்யப் புறப்பட்டு நிற்கின் றேன்யான்.

சங்கிலியே என்றனது அருமை நண்பா
 சண்டாள ரைஎதிர்க்க வென்னிடத்தே
 இங்குள்ள சேனைபலம் போதா தானால்
 இனியதமிட் படைவந்தால் வெற்றி கொள்வேன்
 சிங்களவர் செந்தமிழர் என்ற போதும்
 தேசத்தால் நாமொன்று பண்பா லொன்று
 எங்கிருந்தோ வந்தவரை ஓட்ட வெங்கள்
 இருபேரின் கூட்டுறவும் சிறந்த தன்னே.

புத்தமிரா வீன்புனித சீல மிங்கே
 புறக்கணிக்கப்படுகிறது; சைவ மார் கம்
 இத்தரையில் மாய்கிறது இஸ்லாம் நண்பர்
 இங்குவர அச்சமுறு கின்றார்; மேலும்
 பத்தினிமார் கற்பினையும் சூறையாடப்
 பார்க்கின்றார்; பகற்கொள்ளை அடிக்கின்றார்கள்
 எத்திசையும் புகழ்கின்ற எனது நண்பா
 எனக்குதவி கட்டாயம் செய்ய வேண்டும்.

மாயாதுன் னைவேந்தன் எழுதி விட்ட
 மடல்கண்ட சங்கிலியன் சபையை நோக்கிச்
 சாயாத புகழ்பூத்த தமிழர் வீரம்
 தனைப் போற்றும் இவனுக்கு உதவ நாங்கள்
 போயாக வேண்டுமா வென்று கேட்கப்
 பூரித்த செந்தமிழர் ஆமாம் என்றார்
 ஓயாத பைந்தமிழர் உறங்கு வாரோ
 உருவியவா ஞடன்பயணம் தொடங்கி ஓர் கள்.

பறங்கியர் சதி

மன்னாரில் தோல்வியுற்ற பறங்கிக் கூட்ட
மாதலைவர் ஒன்றாகக் கூடி ஆய்ந்து
என்னோரும் எங்கள்நிலை இனிமே லிங்கே
எவ்வாறு நாம் வணிகம் செய்ய லாகும்
தன்னுலியைக் கொடுத்தும் நாட்டைக் காக்கச்
சங்கிலியன் என்றொருவன் இருக்கின் றானே,
தன்னாட்டுக் கங்காலும் நாங்கள் சென்றல்
தலையிட்டுத் தண்டிக்கப் பார்க்கின் றானே.

மாயாதுன் னைக்குதவி செய்தான்; பின்னர்
மகனென்றும் பாராமல் அரசைக் கவ்வ
ஓயாமல் முற்பட்ட வீதிய னுக்கும்
உதவிசெய முன்வந்தான் ஈழ நாட்டில்
வாயாது போலிருக்கு தெங்கள் சூழ்ச்சி
வந்தவழியே அனுப்பி வைப்பான் போலும்
நாயாக எமையெண்ணும் இவனை விழ்த்த
நல்லதொரு திட்டம்யாம் திட்ட வேண்டும்.

மண்பிடிக்க மறுக்கின்றான் மக்க னுக்கு
மதம்பரப்பத் தடுக்கின்றான் கப்ப லோடு
தண்ணீரூன் நின்றாலும் வரிகேட் கின்றான்
தரைக்குளியாம் சென்றாலும் வரிகேட் கின்றான்
கண்டிமன்ன னோடழ நாட்டி. லுள்ள
காவலர்கள் யாவரையும் எமையெ திர்க்க
அண்புவிடு கின்றானே என்றார்; ஆங்கே
அதிகாரி பிரகன்சா உரைக்க வுற்றான்.

சங்கிலியோ மாவீரன் ஆகை யாலே
 சண்டையிட்டு வெல்வதென்ப நியலா தப்பா
 இங்கிவனைச் சூழ்ச்சியினால் வீழ்த்த லன்றி
 எவ்வழியு மில்லையிது முற்று முண்மை
 அங்கவனை மறைவாக எதிர்ப்போ ரான
 அப்பாஅ முதலிபர நிருப சிங்கன்
 எங்களது நட்பாளன் காக்கை வன்னி
 என்போரை யாங்கல்பயன் படுத்தல் வேண்டும்.

நன்றான திட்டமிது பீரகன் சாநீ
 நாளையே ஊர்காவற் றுறைக்குச் சென்று
 அன்பாளன் காக்கைவன் வியனைக் கண்டு
 அவனோடு மற்றவரைச் சேர்த்துக் கொண்டு
 தன்மான முள்ளதமிழ் யாழ்ப்பா ணத்தைத்
 தவிடுபொடி யாக்குதற்கு முயல வேண்டும்
 ஒன்றாக நாமினைந்தால் வெற்றி யுண்டு
 உடனேபோ என்னுர்கள் அவனுஞ் சென்றுன்.

பறங்கியர்கள் திட்டத்தைப் பிரகன் சாபோய்ப்
 பாதகனும் காக்கைவன் வியனாக் கோத
 அரசனையான் வீழ்த்துவதற் குதனி செய்தால்
 அவனுக்குப் பின்என்னை யாழ்ப்பா ணத்தின்
 அரியணையில் ஏற்றிவைக்க வேண்டும்; ஆனால்
 அப்பாஅ முதலிக்கோ மற்ற வர்க்கோ
 தெரியாம வித்திட்ட மிருக்க வேண்டும்
 செய்வீரா என்னஇவன் சம்ம தித்தான்.

என்னுடைய திட்டமிவை யாகும் நீங்கள்
 இந்நாடு வந்தபுது வணிகர் போல
 நன்றாக வேடமிட்டு நல்லூர் ிசன்று
 நாட்டிலிலே வியாபாரம் செய்வ தற்கு
 மன்னவனின் உத்தரவைப் பெறுதல் வேண்டும்
 மன்னரை வைத்தவனும் மறுத்தா னானால்
 அன்னவர்க்கும் எங்களுக்கும் தொடர்பே யில்லை
 அவர்வேறு நாம்வேறு என்ன ிவண்டும்.

என்னிடத்தே விசுவாசம் வைத்தே யுள்ள
 இராசாவை நான்தோக்கி உண்மை யுண்மை
 மன்னாரில் தோற்றவர்கள் மாற்ற ரென்றும்
 மாண்புள்ளோர் நீங்களென்றும் கூறிவைப்பேன்
 என்கருத்தை யேஅப்பா முதலி போன்றோர்
 எடுத்துரைப்பர் மன்னவனும் சம்ம திப்பாள்
 நன்மைகளும் திட்டமிது வென்று காக்கை
 வன்னியனும் சொல்லஇவன் எவ்வா நென்றான்.

நரட்டினிலே வியாபாரஞ் செய்வ தற்கு
 நல்லதொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கு மானால்
 காட்டினிலே யாருமெமைக் காண வாறு
 கள்ளமதாய் ஆயுதங்கள் யாவும் சேர்த்து
 கூட்டமாய் யாமெல்லாம் ஒன்று கூடிக்
 குறிப்பிட்ட நாளொன்றில் எதிர்பா ராது
 ஆட்டிவைக்கும் சங்கிலியைத் தாக்க லாமென்று
 ஆறைந்திடவப் பிரகன்சா அபூர்வ மென்னான்.

இவ்வாறு தியவர்கள் நல்லூர் சென்று
 இணையிலாக் சங்கிலியைப் பணிந்து கேட்க
 ஒவ்வாத வன்னியனும் உறுதி கூறி
 ஒழுங்கானோர் என்றப்பா முதலி சொல்ல
 எவ்வாறோ மன்னவனும் சம்ம திக்க
 இழிந்தவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தே யாடி
 சொல்வாழைத் தோட்டத்தே புகுந்த யானை
 செருக்குற்ற வாறெங்கும் திரிய லுற்றார்.

இரவெல்லாங் கப்பலிலே தங்க வேண்டும்
 இங்குபக லன்றியெந்த நேர மேனும்
 வரக்கூடா தென்றமன்னன் ஆணையாலே
 வருத்தமுற்ற பறங்கியர்கள் ஒருநாட் சென்று
 அரசேயாம் தங்குதற்கும்; விற்கு மெங்கள்
 அரியபொருள் தமைச்சேர்த்து வைப்ப தற்கும்
 உரிதான சொட்டில்சில போடு தற்கு
 தரிமைதர வேண்டுமென இரந்து பெற்றார்

நாட்கள்கில உருண்டோடிச் செல்ல வோர் நாள்
 நல்லேநகர்க் காவலனும் வீர ரோடு
 வேட்டையாடப் புறப்பட்டுப் போகும் போது
 வேறொருவர் தொடர்பற்ற பண்ணைக் காட்டில்
 காட்சிதந்த கட்டடத்தைக் கண்டே, அலையைக்
 கட்டியவர் யாரென்றான்: அறிந்த போது
 கோட்டைகட்டு மளவிற்குப் பறங்கி யர்க்குக்
 கொடுத்ததார் உரிமையெனக் குமுறி நின்றான்.

வேறு

வாழ இடந்தரு வாயென
 கேட்டு வணங்கியவர்
 கோழைகள்என்றெமை எண்ணியோர்
 கோட்டை யமைத்தாரோ
 நாளிகை யொன்றினில் அன்னவர்
 கொட்ட மடக்கேளே
 சூழ மணித்திரு நாட்டினை
 விட்டுடன் ஓட்டேளே.

சங்கிலி யென்றொரு மன்னன்
 னிங்கர சாளுகிற
 சங்கிலி தன்கை யறிந்தில
 ரின்னு மிருக்காரோ
 பொங்குபெருந் கடலுக்கில
 ரையிரை யாக்கேளே
 எங்களை மற்றவர் செம்மறி
 யென்றினி யேசாரோ.

பாசி மணித்திர ளாதிய
 விற்றிட வந்தவர்கள்
 வாசனை மிக்க பொருட்களை
 வாங்க விழைந்தவர்கள்
 தாசிகள் போலொரு வேடம்
 திட்டு நடிப்பாரோ
 நாசம் தாக்கிடு வேனிதை
 நஞ்சர்கள் எண்ணாரோ.

கோட்டை களாஇவர் கட்டுவது
 அடகொல் லேனே
 நாட்டினை விட்டிவ ரோட
 விரட்டி யடிக்கேனே
 சேட்டை களாவிடு கின்றனர்
 கோட்டை யிடிக்கேனே
 வீட்டினில் வந்திவை காட்டிட
 யானும் விடுவேனே.

கட்டிய கோட்டையும் மற்றுள
 யாவும் இடிக்கச் சொல்
 மட்டிகள் ஏதும் மறுத்திடில்
 நாவை அறுத்துக்கொல்
 கட்டளை யிட்டுனேன்றினை
 செய்ய மறுத்தாரேல்
 இட்டமுடன் தரை மட்டம
 தாக இடிப்பீரோ

என்றிரு தோள்கள் புடைத்திட
 ஆங்குள சிலவீரர்
 சென்றனர் கோட்டை யிடுக்கு
 மிடத்தையத் தீயோரை
 இன்றிடிப் பீரிதை யென்று
 மொழிந்நிடு முன்னாலே
 நன்றுநன் றென்று நகைத்தனர்
 ஏதும் நவிலாதே.

தமிழ்வாசம் புரியாதார்

கன்னித்தமிழ் மக்கள்தமைக்
காவல்புரி கின்றோன்
மன்னுரிலே யுமையோட்டிய
வணங்கா முடிவேந்தன்
சொன்னானிதை உடனேயிடித்
தோட்டம் பிடிப்பீரே
மின்னுருடை வாள்வேலுடன்
விளையாடிட வேண்டாம்.

பொருள்வைத்திட வொருகட்டிடம்
போடும்படி மன்னன்
உரிமைதர விலையாஇதை
உடைத்தல் தகும்முறையா
சிரமம்மிக வுற்றிங்கிதைத்
திறமாயமைத் துள்ளோம்
அரசற்கிதைச் சொல்வீர் அவன்
அறிவற்றவோர் ஜடமா.

அட்டாளம தரசைக்குறை
யார்முன்சொல வந்தாய்
மடையாஉன துயிரைக்கொடு
வாளுக்கிரை செய்வேன்
படையேவரு மிங்கேஉமைப்
பழிவாங்கு வோமென்ன
நட்டாவெளி யாலேஎன
நகைத்தார் நயவஞ்சர்.

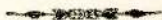
சென்றோர்சில பேரே எனிற்
 தீரம்மிக வுள்ளோர்
 கொன்றார்பல பேரைச்சில
 கொடியோர் ஒளித்திட்டார்
 இன்றேஇது போதும்இவர்
 எடுப்பார்பெரு மோட்டம்
 நன்றாய்உணர் வார்கன்யாழ்
 நாட்டின்பெரு வீரம்.

என்றார் தமீழ் வீரர்பரி
 ஏறிப்புறப் பட்டார்
 ஒன்றாய்வடு கின்றூர்தமீழ்
 உணர்ச்சிப் பெருக்கோடே
 பின்னல்ஒரு பேடிசூறி
 பீரங்கியால் வைத்தான்
 முன்னுநடக் கின்றேரது
 முதுகாஅதை ஏற்கும்.

வந்தோர்உரை செய்வார்உமை
 வணங்கார் பலர்செத்தார்
 நொந்தார்சில பேர்கள்எனில்
 துவல்கின்றதை ஒப்பார்
 பைந்தார்முடி வேந்தேஇப்
 பறங்கிப் பழிகாரர்
 நிந்தைபுரி கின்றூர்எதை
 நினைத்தோ அறிகில்லோம்.

அவ்வேளையில் வருகின்றனன்
 அறிவுள்ள வோரொற்றன்
 இவ்வேழையின் வணக்கம்பல
 என்றேசில சொல்வான்
 ஒவ்வாப்பழி காரர்படை
 ஒன்றோடிருக் கின்றூர்
 எவ்வேளையும் வருவார்எமக்
 கென்றும்பலம் வேண்டும்

பீரங்கிகள் உள்ளார்வெடி
 பிறக்கின்றன அங்கே
 தீரம்மிக வில்லார்எனில்
 திட்டம்பல வுடையார்
 சோரர்சில பேரோஇத்
 துரோகஞ் செய்வோர்க்கு
 வாரம்புரி கின்றூர்தமிழ்
 வாசம்புரி யாதார்



மந்திராலோசனை

ஒற்றன் உரைத்தவை கேட்டு நகைத்தனன்
 ஒப்பிலாச் சங்கிலியே - அங்கே
 தெற்கில் நடத்திடும் சர்க்கசங் கன்சில
 செய்யத் துணிந்தனரோ - இவர்
 சுற்ற நரிக்குணத் திற்கிட மன்றிது
 கன்னீத் தமிழர்கள்நாம் - என
 விற்பனர் சூழ்ந்த சபையை அழைத்திவை
 விள்ளத் தொடங்கி விட்டான்.

எந்தையர் வாழ்ந்த நிலத்தினி லேபிற
 எத்தர்கள் வந்திருந்தே - ஏதோ
 சொந்த நிலமென எண்ணியோர் கோட்டை
 கறுக்காய் அமைத்து விட்டார். அதை
 இந்த நிமிட முடைத்திடு விரென
 இட்டவென் கட்டளையை - தங்கள்
 சிந்தையிலுங் கொளர் தாத்திரம் பற்றிடும்
 செய்கை புரிந்துவிட்டார்.

வீரத் தமிழர்கள் சென்று வடக்கரை
 வெற்றி புரிந்ததுவும் - அவர்
 தீரத்தி னாற்கொடி சென்றிம யத்தின்
 சரசம் பொறித்ததுவும் - தலைப்
 பார மடைந்த கனக விசயரைப்
 பத்தினியின் கிலைக்காய் - மலைச்
 சார விருந்துசல் தூக்கிச் சுமக்கத்
 தமிழர் பணித்ததுவும்.

சாவகம் புட்பகம் சென்றதுவும் கடல்
தாண்டி நடந்ததுவும் - அங்கே
யாவரும் போற்ற வணிகம் புரிந்ததும்
ஆட்சி நடத்தியதும் - நிதம்
சாவடி தூக்கி அலைந்திடும் இந்தக்
கயவர் அறிவாரோ - அவர்
கூவிட வெட்டிக் குவிப்பதற் கேபடை
கொண்டு நடத்துவமே.

அப்பா முதலி எழுந்திடுவான் - பதில்
அங்கே உரைத்திடுவான் - படை
இப்போ தெடுப்ப தவசியமா அவர்
என்ன புரிந்துவிட்டார் - ஏதோ
தப்பித் தவறியிக் காரியஞ் செய்தனர்
தாமே உணர்ந்திடுவர் - அதை
இப்படி யானதோர் சிக்கல தாக்குதல்
எங்களுக்கே சிறப்பா.

இப்படி யானதோர் சிக்கல தாக்குதல்
எங்களுக்கே சிறப்பா - எனச்
செப்பு முன்க்கிது பற்றி யேதேனும்
தெரியுமோ கூறிடுவாய் - உன்னை
கப்போது நம்பிய தூலிங் கரகன்
அவர்கட் கிடந்தொடுத்தான் - அது
தப்பென விப்பொழு தெண்ணு கிரேமென்ச்
சாற்றினான் ஓரமைச்சன்.

மன்னவ னேஅபச் சாரம் இம் மந்திரி
மாற்றம் மிகக் கொடிது - இவன்
என்ன நினைத்ததைச் சொன்னன னோவென்
இதயம் வெடிக்குதையோ - தினம்
தின்றவுன் உப்பை மறந்தொரு திங்கு
செயவுள மொப்புவனே - இதோ
கொன்றிடு வாய் உயிர் கொண்டிடு வாய் எனத்
கூவினான் அப்பாவே.

குற்றம் புரிந்தவன் மாதிரி யன்றோவிக்
 கூக்குரல் உள்ளதப்பா - வீண்
 பற்பல கூற்பனை விட்டுன் கருத்துகள்
 பாங்காய் உரைத்திடுவாய் - என்றே
 கொற்றவன் சொல்லிய வார்த்தைக்கிவ னென்றும்
 கூறு திருந்துவிட்டான் - அப்போ
 மற்றொரு மந்திரி மன்னனுக் கிந்தநல்
 மாற்ற முரைக்க லுற்றான்.

கோவையில் இந்தப் பறங்கியர் கூட்டம்
 குடியிருக் கின்றதனால் - அவர்
 தேவை யெழும்பொழு தோடி வருவரிச்
 செய்கை தடுத்து விட்டால் - இங்கே
 யாவரை யும்புறங் காட்டிடு வோம்தமிழ்
 ஆட்சி நிலைத்துவிடும் - பிற
 காவல ரின்துணை கிட்டிவிட்டால் வெற்றி
 காண்பது நிச்சயமே.

கோட்டை யிலுயிவர் கூட்ட மிருக்குது
 கொஞ்ச மல்லஅரசே - அந்த
 நாட்டில் இவர்கள் தாட்சி நடப்பதால்
 நல்ல வலியுடையார் - எம்மைக்
 காட்டிக் கொடுத்திட இங்கே யொருசில
 கள்ளரு முள்ளதனால் -தமிழ்
 நாட்டி லிருந்து படைப்பலம் பெற்றிடல்
 நல்லதென் றெண்ணுகிறேன்.



படை உதவி பெறல்

கற்றறிந்த மந்திரியின் வார்த்தை கேட்டுக்
காவலனும் ஏற்றதென ஒப்புக் கொள்ள
மற்றவரு மிக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ள
மாகடலுக் கப்பாலே தமிழ் கத்தில்
வெற்றியன்றி வேறறியாத் தஞ்சாபூரின்
வேல்வேந்தன் சேவப்ப நாய னார்க்குத்
தற்சமயம் படையுதவி வேண்டு மென்றோர்
தயவான விண்ணப்பம் செய்வோ மென்றார்.

படையிங்கு வரவேண்டு மென்ப தில்லை
பறங்கியர்கள் கோவையிருந் தீழம் வந்தால்
தடைசெய்ய வேண்டும்ஆழ் கடலுள் வைத்தே
சமராரும் மற்றவரை இங்கே வெல்வோம்
உடுக்கையிழந் திருப்பவனுக் குதவும் கைபோல்
உதவிசெய வரவேண்டு மென்றோ ரோலை
விடுத்தலுமே சேவப்ப நாய கன்றான்
வீருப்பமுடன் துணைபுரிய வாக்க ளித்தான்.

பறங்கியரை வேரோடு சாய்ப்ப தற்குப்
பலநாளாய்ப் போராரும் மன்ன னான
விறல்வேந்தன் மாயாதுன் னைக்கோ ரோலை
விரைவாகச் சங்கிலியும் எழுதி விட்டான்
திறைகட்ட வேண்டியவிப் போர்த்துக் கேயர்
தேசத்தை யாளுதற்கு முயல்வ தாலே
பறைதட்டிப் போர்செய்யப் புறப்பட்ட னுள்ளேன்
பரதேசிக் கூட்டத்தை ஒழிக்க வேண்டும்.

கோட்டையிராச் சியமானும் பறங்கி யர்க்குச்
 கொற்றவநீ பலதொல்லை கொடுக்க வேண்டும்
 நாட்டினிலே குழப்பங்கள் உண்டு பண்ணி
 நஞ்சர்களை அங்கேயே தடுத்து வைப்பாய்
 ஈட்டுபுகழ் மன்னவனே இங்கே யுள்ளார்க்
 கெங்கிருந்து மேயுதவி கிடைக்கா விட்டால்
 ஓட்டமெடுப் பாரென்ற ஓலை கண்டவ்
 வுத்தமனுஞ் சம்மதித்தான் உதவு தற்கே.

வடமருக்கும் தென்மருக்கும் ஓலை போக்கி
 வலிகாமத் தாருக்கும் அழைப்பு விட்டுத்
 திடமான பச்சிலைப்பள் ளியார்க்கும் தீய
 சிந்தையான் காக்கைவன் வியனுக் கும்நற்
 படைகொண்டு வரும்வண்ணம் பணித்து மன்னாற்ப்
 பகுதிக்கும் கடுங்காவ லிட்ட பின்னர்
 தொடைதட்டிப் போர்செய்யும் மறவர்க் கெல்லாம்
 சுவைதட்டப் போர்ப்பயிற்சி அளிக்க லுற்றான்.

இப்படியாய் நல்லையிலே ஆயத் தங்கள்
 இரகசிய மாய்நடக்கும் போது தீய
 அப்பாழு தலியிந்தச் செய்தி யெல்லாம்
 அவ்வப்போ தேயனுப்பப் போர்த்துக் கேயர்
 ஒப்பரிய பிரகன்சா தலைமை யின்கீழ்
 ஓடத்தி லேவீரர் தமைய னுப்ப
 நப்பாசை யோடுகொழும் புத்து றைக்கண்
 நங்கூர மிட்டவர்கள் இறங்க லானார்.

சங்கிலியன் இச்செய்தி யறிந்தான் கோபம்
 தலைக்கொள்ள இமையாணர் தனைய ழைத்து
 எங்குமிசை பெற்றதள பதியே! ஈழத்
 தீபில்லா மாமல்ல! எமது நாட்டில்
 எங்களனு மதியின்றி இறங்கு கின்ற
 எத்தர்களை இப்போதே ஓட்ட வேண்டும்
 சங்கொலிக்கும் தாய்நாட்டின் மானம் காக்கத்
 தக்கபடையொன்றுடன்யாம் செல்வோமென்றான்

மன்னவலின் ஆணைதலை மேற்கொண் டங்கே
 மாவீரர் சூழ்ந்தபெருஞ் சேனை யொன்றை
 நன்றாக இமையாணர் அணிவ குத்தே
 நல்லைநகர்க் காவலனுக் குணர்த்தி நிற்கத்
 தன்விகரில் மன்னவனும் கவசம் பூண்டு
 தக்கபரி வாரங்கள் சூழ்ந்து செல்ல
 அன்னவீர காளியம்மன் கோயில் சேர்ந்தே
 அன்புள்ளத் தோடுதுதி செய்ய லுற்றான்.



வரமீயும் வீரகாளி

அருளாகி அன்னை யுருவாகி அன்பர்
 அமுதாகி அல்லல் களையும்
 திருவாகி எங்கள் செயலாகி நாட்டின்
 தெய்வமாய் நின்று திகழும்
 பெருவாழ்வு நல்கும் பிழையாவுங் கொல்லும்
 பெருமாட்டி வீர காளி
 ஒரு நாளு மூன்னை மறவாத வுள்ளத்
 துறைவாய் நல்வெற்றி தருவாய்.

வன்னுகி யென்தன் உயிராகி யுள்ளத்
 துணர்வாகி யொப்பில் தலைதேர்
 தேனுகி யென்றும் தெனிட்டாத தேவர்
 அமுதாரி னான மழைபெய்
 வானுகி வையத் தொளியாகி வேண்டும்
 வரமீயும் காளி மாதா
 மாணாபி மாணம் தனைக்காக்கச் செய்யும்
 மறப்போரில் வெற்றி தருவாய்.

துயிலாத நெற்றிச் சுடரோனை வந்து
 தொழுதார்கள் யானை முகனும்
 கயிலாய பிள்ளை யார்கோயில் சென்று
 கைகூப்பி னார்கள் கனிவாய்
 மயிலேறும் நல்லை முருகோனின் பாதம்
 மலர்தூவி னார்கள் மிகவே
 புயல்மேக வண்ணன் பெருமா னுவக்சப்
 புகித்தல் வீரர் எழுவார்.

வேறு

வீரம் மிக்க வெற்றி வீரர்
 வேலெடுத்த தெழுந்தனர்
 தீரத் தோடு நாட்டைக் காக்கச்
 சிங்கம் போலச் சென்றனர்
 ஈர மற்ற தீயர் நெஞ்சில்
 ஈட்டி பாய்ச்ச வென்றுமே
 சூரர் அங்கு தோள்கள் தட்டித்
 துரித மாகச் சென்றனர்.

சங்கொ லிக்க முழுவொ லிக்கத்
 தப்பட்டைகள் ஆர்க்கவே
 எங்கள் நாடு ஈழ நாடு
 என்ற வோசை யோங்கவே
 வெங்க ளிற்றின் மணியின் ஓசை
 விண்ணி லெங்கும் மோதவே
 பொங்கு தாளை போகும் போது
 புழுதி மேகம் மூடுதே.

சென்றார் கொன்றார் வென்றார்

வந்தாரிளஞ் சிங்கம் நிகர்
 வண்ணத் தமிழ் வீரர்
 பந்தாடினர் பறங்கித் தலை
 பலியாகினர் பலபேர்
 நொந்தார் உடல்; வெந்தார் உளம்
 நைந்தார் பலவீரர்
 தந்தோம் உயிர் தந்தோமெனச்
 சரிவார் பலவீரர்.

இவ்வாறிவர் பொரு கின்றனர்
 எதிரிப்படை வீரர்
 வெளவாலின ஓப்பத் தினம்
 வந்தேகுவி கின்றார்
 எவ்வாறிவர் வருகின்றனர்
 என்றருமே யறியார்
 அவ்வாறவர் திரள்கின்றனர்
 அட்டா சுடுகின்றார்.

பீரங்கிகள் வெடிக்கின்றனர்
 பிணமாகிரார் தமிழர்
 வீரத்துடன் பொருகின்றனர்
 வெற்றிக்கொடி நாட்ட;
 தீரத்துடன் பறங்கிப்படை
 செய்யும் மறப் போரில்
 குரத்தமிழ் வீரர்க்குறும்
 துன்பம் சிறிதாமோ.

துன்பம்மிக வுற்றார் உடல்
 சோர்ந்தார் தளர்கின்றார்
 ஒன்றுஞ்செய வியலாதொரு
 சிலையாகியும் நிற்பார்
 கண்ணித்தமிழ் எண்ணம்வரக்
 கடும்போர் புரிகின்றார்
 பென்னம்பெரும் படையோடிவர்
 பிறகும் பொருகின்றார்.

பிறகும் பொருகின்றார் படை
 பெரிதாய் அமைக்கின்றார்
 வறுகும்பர தேசத்தவர்
 வலியைக் குறைக்கின்றார்
 இறுகும்பகை யாலிப்படி
 இருபக்கமும் நின்றே
 தறுகண்ணுடை மறவீரர்கள்
 சண்டைபுரி கின்றார்.

சண்டைபுரி கின்றார்செய
 மங்கை ஒருதாசி
 அண்டை அயலெங்கும் இவள்
 அலைந்தேதிரி கின்றாள்
 கண்டாள் ஒருவீரன் எனிற்
 காதல் கொளுகின்றாள்
 ஒன்று, பலமறவர்க்கிவள்
 உடலைக் கொடுக்கின்றாள்.

உடலைக் கொடுக்கின்றார் பலர்
 உயிரைக் கொடுக்கின்றார்
 சூடலைப் பிரிக்கின்றார்சிலர்
 குதியைத் தறிக்கின்றார்
 அட்டா இதில் யார் வென்றனர்
 யார் தோற்றனர் அறியோம்
 நடந்தேறிய நாளொன்பதும்
 நனவோ ஒரு கனவோ.

நனவோ ஒருகனவோ பிற
 நாட்டான் எமதுரில்
 தனியாகவே போர்செய்தவன்
 தாக்குப்பிடிக்கின்றான்
 இனியிப்படி விடுக்கின்றமை
 எமக்கேயவ மானம்
 கனல் கக்கிட வுரை செய்தனன்
 கன்னித்தமிழ் மன்னன்.

மன்னன்புய லாளுந்தமிழ்
 மறவர் கனலாளுர்
 பென்னம்பெரும் கடலானது
 பெருகும் நிலைபோல
 மின்னும்படை கையேந்திய
 வீரர்திரள் கின்றார்
 என்னே அவர் வீரம்பகை
 எங்கேயெனச் செல்வார்.

சென்றோர் விடுகின்றார்களை
 செத்தார் பலவீரர்
 இன்றோடொழிக் கின்றோமென
 எறிந்தார் பலசட்டி.
 நன்றாகிய பத்தாவது
 நாளில் தமிழ்மறவர்
 வென்றோம் நிலைகுன்றோமென
 வீரத்துடன் பொருதார்.

காலற்றனர் கையற்றனர்
 கழுத்தற்றனர் சிலபேர்
 தோலற்றனர் தோடையற்றனர்
 செவியற்றனர் சிலபேர்
 வேலற்றனர் வில்லற்றனர்
 வெடியற்றனர் சிலபேர்
 கோலற்றனர் கொடியற்றனர்
 குதியற்றனர் சிலபேர்.

கைசோர்ந்தனர் கால்சோர்ந்தனர்
 பறங்கிப் படைவீரர்
 மெய்சோர்ந்தனர் விழிசோர்ந்தனர்
 வெட்டப்பட லானார்
 பொய்சோர்ந்தில ரானாற்புது
 வகையிற் பொருகின்றார்
 நெய்சோர்ந்தில வேல்வீரர்முன்
 நிற்காதலை வற்றார்.

குருதிப்புனல் சொரிகின்றது
 குளமாகியே தேங்கும்
 அருவிக்கிணை யாகப்பல
 திக்கும் வழிந்தோடும்
 வருந்தும்பரி கரியாதிய
 வழுக்கும் கால்சுழுக்கும்
 பருந்தும் நரியாவுஞ்சுவை
 விருந்தா மெனவுண்ணும்.

கலைத்தார் தமிழ்வீரர்
 கடல்புக்கார் பலபகைவர்
 அலைத்தார் தமிழ் வீரர்
 உயிர் அற்றார் பகைவீரர்
 உலைத்தார் தமிழ் வீரர்
 உடல் இறார் பகைவீரர்
 நிலைத்தார் தமிழ்வீரர்
 நிலையற்றார் பகைவீரர்.

பரிதாவிடும், பறங்கிப்படை
 பதறிப்பல திக்கும்
 நரிதாவிடும் போதோடிடும்
 நண்டாகினர் நைந்தார்
 கரிதாவிடும்; பீரங்கியைக்
 கையாலெடுத்தெற்றும்
 எரிதாவிடும் கணைகண்டதும்
 எடுத்தார் உடன் ஓட்டி.

எடுத்தார் பெருமோட்டம் மிக
 இளைத்தார் களைப்புற்றார்
 விடுத்தார் உளபொருள் யாவையும்
 விரைந்தார் ஒழித்திட்டார்
 அடுத்தார் தமிழ்மர வீரர்கள்
 அழித்தார் பெருங்கோட்டை
 இடித்தார் மகிழ்வுற்றார் பலர்
 ஏத்தப்பிறப் பட்டார்.

ஏத்தப்பிறப் பட்டார்வழி
 எங்கும்வர வேற்பே
 சாத்தப்படும் மலர்மாலையுட்
 தலைமூழ்கிடச் செல்வார்
 முத்தோர் களிப்புற்றார் இசை
 முழங்கும் வழியெங்கும்
 காத்தார் தமிழ்மானம் எனக்
 கண்டோர் புகழ்ந்திட்டார்.

கண்டோர் புகழ்கின்றார் கரை
 காணார் மகிழ்வெல்லை
 விண்டோய் மதிக்குழ் நல்லையில்
 வென்றோர் அடிவைத்தார்
 கண்டார்மொழி இளமாதர்கள்
 கானம்பொழி கின்றார்
 தண்டாமரை யெனமன்னவன்
 தன்மாளிகை போந்தான்.

சூழ்ச்சி

கப்பலில் வந்த பறங்கியர் — தங்கள்
காரியம் தோஷி அடைந்ததும் — இனி
எப்படி நாமிந்த நாட்டிலே - பிறர்
எள்ளி நகைக்க விருப்பதோ - சன்டை
இப்படி யாக முடிவதா - எங்கள்
எண்ணங்கள் யாவும் மடிவதா - பலர்
செப்பும் புகழிந்த நாட்டிலே - மட்டுந்
தேங்கிக் கிடக்கச் சகிப்பதா.

கோட்டையிலே உள்ள மக்களும் - அக்
கொழும்பில் வசித்திடு வோர்களும் - இந்த
நாட்டில் நடந்த தறிவரேல் - எம்மை
நாயாக வெண்ணி மதிப்பரே - அவர்
நட்டி முனைகளும் வாள்களும் - எங்கள்
எந்திரப் பிரங்கி முன்னரா - எனச்
சேட்டைசெய் தோம்நகை யாடினோம் - இன்று
சேரழிந்திந் நிலையுற் றுளோம்.

மக்கள் கலகம் புரிந்திட - அந்த
மாயா துன்னைசதி செய்தனன் - பல
பக்கத்திலுந் தஞ்சை வீரர்கள் - எங்கள்
படகு களைமுழ் கடித்தனர் - இங்கே
மிக்க சிரமத் துடன்வந்தோர் - இவர்
வேல்களுக் கேயிரை யாகினர் - அட
இக்கதி யாஎமக் காவது - இதை
எண்ண வுளமெரி கின்றதே.

இப்படி யாகப் பறங்கியர்-பல
எண்ணித் துயர மடைந்தனர்-அட
எப்படி யோவிந்த நாட்டினை - நாங்கள்
ஏதேனும் சூழ்ச்சியால் வெல்லுவோம் - இன்றே
அப்பா முதலியைக் காணுவோம்-எங்கள்
அன்புள்ள வன்னியை நாடுவோம் - அவர்
செப்பிய வண்ணம் நடப்பரேல் -இந்தத்
தேசம் எமக்கென்ப துண்மையே.

வன்னியன் தன்னை அடைந்தனர் - மற்ற
வஞ்சகர் தம்மையும் கண்டனர் - இனி
என்ன புரியலா மென்றுமே-அந்த
எத்தர்கள் சிந்தனை செய்தனர் - நாங்கள்
முன்னர் புரிந்தநற் போரிலே - பல
முன்னேற்றம் கண்டனம் ஆயினும் - அந்த
மன்னன் களத்திற் குதித்ததும் - எங்கள்
மாவீரர் ஓடி மறைந்தனர்.

சண்டை புரிவது என்பது - வீண்
சம்பவ மாகக் கருதுகோம் - உம
தெண்ணம்யா தென்றிட வன்னியன் - தன(து)
இதயத் திருப்பதைச் சொல்லுவான் - என் தன்
நண்பரே உங்கள் நிலைமையை - இங்கே
நாங்கள் உணர்ந்து வருந்துகோம் - ஆனால்
மண்ணைப் பிடித்திட வேண்டுமேல் - ஒரே
மார்க்கந்தான் உள்ளது கூறுவேன்.

அப்பா முதலியார் வீட்டிலும் - வேறு
ஆதர வாளர் மனையிலும் - எங்கள்
ஒப்பிலா வீரரைக் கொண்டுபோய் - நாம்
ஒழித்தே இருந்திடச் செய்குவோம் - பின்னர்
அப்பா முதலியார் புத்திரி - மன்னன்
ஆசைக் குரியவ ளாகையால் - அவன்
ஒப்புடன் காண விழைவதாய் - அவன்
ஓடிவரச் செய்தி போக்குவோம்.

காதல்வெறி கொண்ட மன்னவன்—இந்தக்
 கன்னியைக் காண வருகுவன்—இளம்
 மாதை நினைந்து வருகையில்—அவன்
 மற்றவ ரோடு வருவனோ—அந்த
 ஆதர வற்ற நிலையிலே—நாங்கள்
 அப்பிப் பிடித்திட லாகுமே—இதைச்
 சாதித்து வெற்றி பெறுவதில்—ஒரு
 சங்கட மில்லையென் றெண்ணுமேன்.

புன்னகைத் தானப் பிரகன்சா - இவன்
 புத்தியை மெச்சிப் புகழ்ந்தனன் - இனி
 மன்னவன் வீழ்ந்தனன் என்றுமே - பெரும்
 மகிழ்ச்சிக் கடலில் மிதந்தனன் - பின்னர்
 சொன்ன படிஇவர் சென்றுமே - திய
 துரோகிகள் வீட்டில் இருந்தனர் - அந்தக்
 கன்னியின் தோழியைக் கண்டுமே - அப்பாக்
 கள்ளனும் ஏதோ மொழிகுவான்.

இன்றிர வென்மகள் சோலையில் - அந்த
 ஏந்தலாம் சங்கிலி வீரனை - அன்பு
 கொண்டுடன் காண விழைகிறாள் - எனக்
 கூறிடு வாய்ஒரு பொய்யென - ஒரு
 நன்றி யிலாதவத் தியவன் - தான்
 நம்புமித் தையலைக் கேட்டிட - அவள்
 என்னஉள் நோக்க முரையென—இரந்(து)
 எல்லாம் அறிந்துளம் வேகுவள்.

வீழ்ச்சி

சங்கிலி மன்னனைப் பார்த்திட—அந்தத்
 தையலு மின்று வீரும்புரூள்—என
 இங்கித மாய்ப்பொய் யுரைக்கவே—இவன்
 என்னை அனுப்பத் துடிக்கிறான்—பல
 தங்க நகைகள் தருவனும்—இதைச்
 சாற்றிற் பெரும்பொருள் ஈவனும்—அட
 சங்கரா ஏனிந்த நாட்டிலே—இந்தச்
 சண்டாளர் வந்து பிறந்தனர்.

என்றுமே உள்ளம் துடித்தனள்—அவள்
 ஏதுஞ் சொலாது திகைத்தனள்—அடி
 நின்று மயங்கிட லாகுமோ—என்தன்
 நேரத்தை வீணடிக்காதே—அரும்
 பொன்னும் பொருளும் தருகுவன்—இவை
 பொய்யல்லப் போயுரை யென்றனன்—அவள்
 சென்று வருகிறேன் என்றுமே—அவள்
 செல்வ மகளை அடைந்தனள்.

தொழி யிருக்கு மிடத்தினை—இந்தத்
 ஷோகையும் சென்றுமே சேர்ந்தனள்—நன்கு
 வாழிய வென்றுமே வாழ்த்தினள்—பின்னர்
 வஞ்சகர் திட்டத்தைச் சாற்றினாள்—அந்தக்
 கோழைக் கோடுங்கள் தந்தையார்—எங்கள்
 குடியைக் கெடுக்க முனைகிறார்—இந்த
 ஏழையை ஆயுத மாக்கவே—அவர்
 எண்ணு கிறார் என விம்மினாள்.

பொன்னுக் கடிமையு மாகியே—இந்தப்
புன்தொழில் செய்திட யானுமே—ஒரு
நன்றி யிலாத மிருகமா—அன்றி
நாட்டினப் பற்றிலாத் தீயளா—எங்கள்
மன்னவ னாலன்றோ ஈழத்தில்—தமிழ்
மான மிருக்கு தறிவரோ என்னைக்
கொன்றாலும் கொல்லட்டும் கண்மணி—இதைக்
கூறிட என்னுளம் ஒப்புமா.

கேட்டுத் துடிதுடித் திட்டனள்—ஏதும்
கெடுதி வருகுமோ தெய்வமே—எனப்
போட்டுத் தலையை உடைத்தனள்—அந்தப்
பூவையும் விம்மி அழுதனள்—அட
காட்டிக் கொடுக்கவென் தந்தையும்—இங்கு
காலா யிருக்கிறார் என்பதை—நானும்
கேட்டு முயிரோ டிருக்கிறேன்—என்ன
கேவல மான பிறப்படி.

அற்ப பதவி வெறியினால்—வந்த
அன்னியர்க் கெம்மரும் நாட்டினை—எவர்
விற்கினும் வாளா விருப்பனோ—அந்த
வேதனை தன்னை மறப்பனோ என்னைப்
பெற்றவ னுயினு மாகட்டும்—இந்தப்
பிழையைப் பொறுத்திட வாகுமோ—என்தன்
சொற்படி நீயும் நடந்திடில் இந்தத்
துன்பத்தை நாங்களே நீக்கலாம்.

தோற்றோர்கள் வந்திங்கு சேர்ந்ததும்—அவர்
சூழ்ச்சி என் ஆயிரஞ் செய்வதும்—பொய்
சாற்றிட உன்தனைக் கேட்டதும்—என்தன்
தந்தையின் உண்மை நிலையையும்—ஒன்றும்
மாற்றாது மன்னர்க் குரைத்திடு—தமிழ்
மானத்தை இன்றுநீ காத்திடு—இதோ
காற்றாகச் சென்றுசொல் வாயென—அந்தக்
காரிகை கூறிய னுப்பினள்.

வருந்தும் வனிதை

தோழியும் போன பின்னர்
 தோகையும் துயர மெய்தித்
 தாழிருங் கூந்தல் சோரத்
 தணலிடை மெழுகாய் நைந்து
 வாழிடந் தேடி வந்த
 வஞ்சகர் வலிய ராகி
 ஈழத்தை ஆட்சி செய்ய
 எண்ணுதல் முறையோ வென்பாள்.

அன்னிய ரோடு செய்த
 அரியவெஞ் சமரின் போது
 வன்னியன் படையெகொண் டிங்கு
 வருவனென் றிருந்தே மாந்தோம்
 மின்னலும் மழையும் தீவில்
 மினக்கெடச் செய்த தாலே
 தன்படை வருவ தற்குத்
 தாமதம் நேர்ந்த தென்றான்.

வஞ்சக னுன காக்கை
 வன்னியன் வார்த்தை தன்னைக்
 கொஞ்சமுஞ் சந்தே கிக்காக்
 கொற்றவன் ஏமாந் திட்டான்
 நஞ்சினை யொத்த தீயன்
 நம்பிக்கைத் துரோகி யாகித்
 துஞ்சிடாத் தமிழ் ருக்கேன்
 துன்பங்கள் செய்கி றானே.

மூத்தோரைக் கொலைசெய் வித்த
 மூடனை அண்ண நென்றே
 தோத்திரம் செய்து தக்க
 துணையென மன்னன் கொண்டான்
 நேத்திர மற்றோன் வந்த
 நீசருக் குறவு மாணன்
 ஆத்திரம் பற்று தையோ
 அடியனேன் என்ன செய்வேன்.

செந்தமிழ் பிறந்த நாட்டைச்
 சிவனருள் சேர்ந்த நாட்டைத்
 தந்தையர் ஆண்ட நாட்டைச்
 சமரசம் நிலவும் நாட்டைப்
 பைந்தமிழ்ப் பாணன் பாடிப்
 பரிசிலாய்ப் பெற்ற நாட்டைச்
 சொந்தமாய் உள்ள நாட்டைத்
 துரோகிகட் கிழப்ப மோயாம்.

மங்கையர் மானம் போகும்
 மறத்தமிழ் வீரம் போகும்
 எங்களின் பெருமை போகும்
 இமிழ்கடற் செல்வம் போகும்
 செங்கரும் பனைய தூய
 செந்தமிழ் மறைந்து போகும்
 சங்கிலி இல்லை யென்றால்
 சர்வமும் அழிந்து போகும்.

பட்டினி கிடந்த போதும்
 பறங்கியர் முன்னே கையைக்
 கட்டியாம் வாழு வோமோ
 காண்பவர் நகைத்தி டாரோ
 இட்டமாய்த் திரியும் மாணுக்
 கிருக்கின்ற மகிழ்வும் வாழ்வும்
 கட்டியே வைத்து விட்டாற்
 கடுகள வேனு முண்டோ.

கோயிலை இடிக்குந் தீயர்
 குடிகளை வருத்துந் தீயர்
 தாயினும் மேலாம் எங்கள்
 சைவத்தை அழிக்குந் தீயர்
 தூயநல் மடவார் கற்பைச்
 குறைகொள் கின்ற தீயர்
 பேயினுங் கொடிய தீயர்
 பிதாவுக்கோ நண்ப ரானார்.

தந்தையும் கொடிய னான
 தன்னல உருவ மான
 எந்தையர் நாட்டை விற்க
 எத்தர்கட் குறவு மான
 பைந்தமிட் சங்கி லிக்கும்
 பாவியோ பகையு மான
 செந்தமிட் தாயே என்ன
 செய்திடப் போராய் அம்மா!

சொரிந்தனள் கண்ணீர்; தந்தை
 துரோகத்தை எண்ணி எண்ணி
 எரிந்தனள் நெஞ்சம், ஐயோ
 என்செய்வேன் இறைவா என்றே
 பரிந்தனள்; நாட்டை எண்ணிப்
 பதறினள்; பதைப தைத்துச்
 சரிந்தனள்; தரையின் மீனாய்த்
 தவித்தனள்; தையல் நல்லாள்.

ஆவியுஞ் சோரும் அன்ன
 ஆடையுஞ் சோரும்; வேலாம்
 காவியங் கண்ணுஞ் சோரும்
 காமனும் விடும்பு கின்ற
 ஓவிய மன்ன மேனி
 ஒளியிழந் தழகு சோரும்
 பாவியேன் பிறந்தே னென்றே
 பதைபதைத் துள்ளஞ் சோரும்.

அப்பா சென்றான்

என்றிவள் வருந்தும் வேளை
 ஏகிய தோழி வந்து
 ஒன்றுமே விடாது சொன்னேன்
 உத்தமன் புறப்பட்ட டிட்டான்
 நன்றுநாம் செய்தோம் அம்மா
 நாட்டினைக் காத்து விட்டோம்
 சென்றுநான் வருவே நென்றே
 திரும்பினான்; அப்பா நின்றான்.

வஞ்சகி யென்றான்; வானால்
 வாங்கினான் தலையை; என்னை
 விஞ்சவே பார்த்தாய் உன்னை
 விடுவனா வீழ்ந்து விட்டாய்;
 அஞ்சிடாப் பாஸ் யாலே
 அனாதையாய்த் தோழி மாண்டான்
 நஞ்சினை யொத்தோன் பெற்ற
 நங்கையைப் பார்த்துச் சொல்வான்.

பாதகி என் தன் திட்டம்
 பறங்கியர்க் காக வல்ல
 காதலோ டின்ற உன்னைக்
 களிப்புடன் வைப்ப தற்கே
 பேதையே கெடுத்து விட்டாய்
 பிதாவையே காட்டி விட்டாய்
 ஆதலால் உனையும் விட்டால்
 ஆபத்து என்றே சிறி-

வீசிஞன் வாளை, வீச
 வெட்டுண்டு குருதி பாய
 வாசமென் குழலாள் வீழ்ந்து
 வருந்திஞன்; வருந்திக் கொண்டே
 தேசத்தைக் காத்து விட்டேன்
 சிற்றூயிர் பெரிதே யல்ல
 ஈசனே துரோகம் செய்யும்
 எந்தையைக் காப்பாய் என்றான்.

கல்லென நின்ற தீயன்
 கணத்தினில் உளமே மாறிச்
 சொல்லருந் துயர மெய்தித்
 துடிதுடித் துள்ளம் வெந்து
 கொல்லவா பெற்றேன் ஐயோ
 கொடியனேன் ஆசை யாலே
 செல்வமாய் வளர்த்த எந்தன்
 சேயினை மாய்த்தேன் என்றான்.

வாளுமே வீழ; வெட்டி
 வருத்திய கையுஞ் சோர
 நாளெலாம் அன்பாய்க் காத்த
 நவையிலா மகளை நோக்கிக்
 கோழைநான் மடமை யாலே
 குலக்கொடி உன்னைக் கொன்றேன்
 வாளினால் யானும் மாய்வேன்
 வருகிறேன் என்றான் சென்றான்.

அதிர்ச்சியுற்றான்

பொங்கிடும் குருதிச் சேற்றில்
 புதைந்துயி ளுச லாட
 மங்கையும் வருந்தும் போது
 மன்னவ னோடி வந்து
 அங்குள நிலைமை யாவும்
 அறிந்தனன் அதிர்ச்சி யுற்றுச்
 செங்கரும் பனையாள் தன்னைச்
 சேர்த்தனைத் தரற்ற லானான்.

தோழியும் நீயு மாகத்
 தூயஎம் நாட்டைக் காத்து
 வாளுக்கே இரையாய்ப் போன
 வருத்தத்தைச் சகிப்ப னோயான்
 ஆழிசூழ் வையம் போற்றும்
 அருக்பெருஞ் செயலைச் செய்த
 ஈழத்தின் மணிகாள் எம்மை
 ஏன்பிரிந் தேகிச் சென்றீர்.

வன்னியன் மாட்டிக் கொண்டான்
 வஞ்சமே புரிந்த எந்தன்
 அண்ணனும் மாட்டிக் கொண்டான்
 அயோக்கிய ரான பூனைக்
 கண்ணரும் மாட்டிக் கொண்டார்
 கயவரை ஒழித்து விட்டோம்
 மண்ணையே காத்த தெய்வ
 மலர்களே மறைந்த தேனோ.

என்தனின் இதயக் கோயில்
 இருக்கிற தெய்வ மேயான்
 உன்தனைப் பிரிந்தெவ் வாறு
 உலகினில் வாழ வல்வேன்
 தந்தையின் சதியிற் சிக்கித்
 தாரணி மீது வீழ்ந்த
 சுந்தர வதனா இந்தத்
 துயரத்தை மறப்ப தெப்போ.

மெய்யெலாம் நடுங்கும்; மன்னன்
 விழியெலாம் சோரி கொட்டும்
 கையெலாம் துடிது டிக்கும்
 கவினெலாம் ஒளிம முங்கும்
 வையகம் சுழலும் நீல
 வானமும் இரூண்டு தோன்றும்
 ஐயகோ விதியோ என்கும்
 அறிவற்ற மரம்போற் சாயும்.

நேத்திரம் நெருப்பைக் கக்கும்
 நெஞ்செலாம் குமுறி நிற்கும்
 நாத்தடு மாறும் வார்த்தை
 நடுக்குறும் நஞ்சர் மீது
 ஆத்திரம் பொங்கும் இந்த
 அநீதியும் முறையோ என்கும்
 தோத்திரம் செய்யும்; மன்னன்
 துன்பத்தை அளக்க லாமோ.

தெய்வமாணன்

என்றிவன் புலம்பும் போது
 ஏந்திழை மயக்கம் நீங்கி
 அன்புள்ள அரசே என் தன்
 ஆவியை நிகர்த்த வேந்தே
 இன்றுனைப் பிரியும் நேரம்
 இரந்திந்த வரங்கள் கேட்பேன்
 ஒன்றுமே மறுத்தி டாமல்
 உவந்தளித் திடுதல் வேண்டும்.

குற்றமே செய்த பேர்கள்
 குவலய மீதில் மீண்டும்
 நற்குண சீல ராகி
 நடப்பது முண்டு; காதற்
 கொற்றவ எனது தந்தை
 கொடியவன் எனினும் என்னைப்
 பெற்றவன் ஆகை யாலே
 பிழைபொறுத் தருளல் வேண்டும்.

ஏழையேன் தந்தை செய்த
 இப்பிழை தன்னை வைத்து
 வாழுமென் சுற்றத் தாரை
 வருத்திட வேண்டாம்; வீணில்
 வீழுமில் வுடலை யெண்ணி
 வேதனைப் படவும் வேண்டாம்
 ஊழினை வெல்வா ரில்லை
 உண்மையீ துணர்ந்து கொள்வாய்.

சாவினைத் தடுப்பார் இந்தத்
 தாரணி மீதில் இல்லை
 பாவியேன் மட்டு மென்ன
 பாரினில் விதிவி லக்கோ
 யாலையும் கனவாய் எண்ணி
 ஆட்சியை நடத்தி நாட்டின்
 தேவையைப் பூர்த்தி செய்வாய்
 செகமெலாம் உன்னை வாழ்த்தும்.

செய்வதொன் றறியா வேந்தன்
 சேயிழை தன்னை நோக்கித்
 தையலே வரங்கள் தந்தேன்
 சத்தியம் என்றே கூறிப்
 பெய்தசெங் குருதி யாலே
 பெரியதோர் திலக மிட்டுக்
 கையகத் திருத்தி நைந்து
 கசிந்துளம் உருக லானான்.

முறுவலும் இதழிற் பூக்க
 முகத்திலோர் ஓளியும் வீசச்
 சிறுநுதல் மீது முத்தாய்ச்
 சிந்திய வேர்வை மின்ன
 இறுகவே மன்னன் கையை
 ஏந்திழை பிடித்த வண்ணம்
 இறப்பதன் முன்னர் அப்பா
 எங்குளார் அழையு மென்றான்.

தற்கொலை அவனும் செய்த
 சம்பவம் அறியா மங்கை
 கொற்றவ! தந்தை யெங்கே
 கூப்பிடு என்றே வேண்டச்
 சொற்றடு மாறி மன்னன்
 சொல்லொணாத் துயர மெந்தச்
 சற்றயல் நின்றோன் உண்மை
 சாற்றினான் தைய லாட்கே.

இறந்தனன் தந்தை யென்றே
 இயம்பிடு முன்ன தாகத்
 துறந்தனள் ஆவி; அந்தோ
 தூயவள் மறைந்து விட்டாள்
 மறந்தனள் மகித லத்தை
 மக்களால் மறக்க வொண்ணாள்
 பறந்தனள் எனினும் நாட்டுப்
 பற்றினால் தெய்வ மாணாள்.

சங்கிலி ஆட்சி சிறந்தது

நங்கையின் வாழ்க்கை முடிந்தது - அந்த
 நாளுமோ சென்று மடிந்தது
 செங்கதிர் நீட்டியே வாதவன் - கீழைத்
 திண்கில் எழுந்து மலர்ந்தனன்.

நந்திக் கொடியும் உயர்ந்தது - யாழ்
 நங்கை முகமும் மலர்ந்தது
 சங்கிலி ஆட்சி சிறந்தது - அதைத்
 தாரணி யெங்கும் புகழ்ந்தது.

வாழ்த்து

வாழிய பைந்தமிழ் வாழிய பாழகம்
 வாழிய ஈழ நன் னாடு
 வாழிய நல்லறம் வாழிய பல்கலை
 வாழிய வையகம் வாழி.

முற்றும்

